

אָלִילָה - אַלְלִיל אַלְלִיל אֲלִילָה אֲלִילָה הַלְלָה

"ככלנו מגיעים לוגע בחים שבו אנו מבנים שם לא ניקח אחריות על עצמו, איש לא יעשה זאת. אנחנו גם לומדים להיות אחרים לבני משפחתנו ולחבריםנו, ולאלו בחבורה שהם בני מזל פחות מאיתנו. אולי עד להין צריכה להגיע האחריות הזאת? וכייך علينا לקבוע את סולם העדיפויות שלה? וחשוב עוד יותר, מדוע מרגשים אנו את הצורך להיות אחרים מלכתחילה? התשובה טמונה בעובדה שיש סיבה מדוע יציר אותנו אלוקים - כדי שנפעל לקידום חיים מוסריים ונעשה את העולם ללא מושלים שלנו למושלים. لكن האחריות היא צורך אנושי בסיסי, בדיקות כמו מזון או אויר לנשימה. איןנו יכולים להגשים את קיומנו או להצדיק אותו בלבדה". (על"י הרב מלובסקי)

דומיה, אחריות וגדולה

**"זידם אהרן" - קו מוסרי של גדולה ואחריות עבור, על-פי הנצ"ב צ"ל, בין יעקב אבינו לאהרן הכהן - שני רודפי השלום הגדולים - ומשם אל גדולי ישראל שבכל הדורות...
כ"ג אדר ב' ה'תשס"ג - ד"ד אביעזר ים ****

הנהר, ליבו חרד, זה עתה נצל מכונתו של לבן לעקור את הכלל" והוא עומד לפני הבלתי ידוע והמאים, הפגישה עם אחיו, המבקש להרגו. אנשיו, "אחיו", שלווו אותו ושבנו כוחותם נכרתת הברית עם לבן – איןם אתנו. יעקב יצא מהמאבק אחרונה של לילה אלוף, נאבק איש עמו. יעקב יצא מהמאבק זהה פגוע, צולע על ירכיו. למה? למה לקראתו "אלו מלחה" עם עשו הוא צריך גם צלוע? הנצ"ב בפירושו "בר' ל"ב, כ"ג) חוזר אל עניין האחריות האישית של הגدول: "...שуд כה נאבק המלאך את יעקב, ועתה רצח (המלאך) למשור ידו ממנה, וחזר יעקב ונאבק את המלאך ומשום היכי נענס, וזה היה בשבי של שמידתו של יעקב היותה אהבת השלום במידה גודשה, כאן, שהיה לו לנוח גם כן בהימשך המלאך ממנו עבר על מידתו – משום היכי נענס". ב"הרחב דבר" מסביר הנצ"ב בעניין זה כלל גדול: "כאשadam רגיל במידה טוביה העשיה עליו כנדר" וمبיא לדוגמה את דברי הגדרא הידועים בברכות כ"ד א' על מי שריגל לבוא לבוא לבית הכנסת שחרית וערבית ופעם אחת לא בא "הקב"ה משאיל עלי". אם לדבר מצויה הילך – נוגה לו, ואם לא לדבר מצויה הילך – לא נוגה לו". "דוקא" אומר הנצ"ב "משום שריגל במידה טוביה זו". יעקב, רודף השלום במידה עליונה,געשנש כשלושה אונשייט מתגברת עליו ולרגע אינו נותן למלאך, שהנחיה לו כבר, להשתחרר לדרכו. דוקא במעטם הזה שבו הוא נקראשמו ישראל, כשם העם שיצא ממנו, הוא לומד בדרך הקשה על הקשר בין גדולה לאחריות.

מכאן ברורה דרכו של הנצ"ב אל אותן מלוט ביקורת בפתחתו המפורסמת בספר בראשית על הגדולים שבדור החורבן "שהיו צדיקים וחסידים וعملיל תורה, אך לא היו ישראלים בהליכות עולמים ע"כ מפני שנאות חינם שבלבם אז' חסדו את מי שראו שלא נוגה כדעתם ביראת ה' שהוא צדוקי ואפיקורוס, ובאו על-ידי זה לידי שפיכות-دمים... ולכל הרעות שבועלם עד שררב הבית... שהקב"ה ישר ואינו סובל צדיקים כאלו...".

אנו לומדים אפוא פרק חשוב על גדולה שאינה באה לאדם ללא אחריות. אותה גمراה בבעמָא קמא המדברת על האחריות לנזקי האש מביאה את דברי רב' יצחק נפחא: "כי תצא אש ומצאה קוץים – תצא עצמה". שלם ישלם המבעיר את הבערה – אמר הקב"ה: עלי לשלם את הבערה שהבערת. אני הצית אש בציז... ואני עתיד לבנותה באש". זהי אחריותו של הגadol מכל הגדולים. יהיו רצון שנזכה במהרה בימינו.

**** ד"ר אביעזר ים הינו ראש המכלה האקדמית לחינוך "גבועת ושינגטון"**

"זידם אהרן" – קו מוסרי של גדולה ואחריות עבור, על-פי הנצ"ב צ"ל, בין יעקב אבינו לאהרן הכהן – שני רודפי השלום הגדולים – ומשם אל גדולי ישראל שבכל הדורות. בשעה שכל העם שרי בהתהבות הגדולה של חנוכת המשכן, מרננים ונופלים על-פניהם, יוצאה אש מאת ה' בקדש הקודשים ושורפת את נדב ואביהו, שבהתהבותם הם מקרים אש זרה. "הוא אשר דבר ה'", אומר משה לאהרן השותק, "בקרובי אקדש", ואהרן רק מתעטף עוד בשתיquetן. לפ"י הנצ"ב שתיקתו של אהרן היא טרגית, מפני שאינה ביתוי לצער כבד בלבד, אלא היא ביתוי לאחריות הכבדה שהוא חש. אחריות אישית למה שארע לבני, שהרי אם נדב ואביהו הם "קרוביים" שבهم נקדש ה' לעניין בני-ישראל, הרי הוא, אהרן, קרוב יותר. אם הם הקריבו אש זרה, הרי הוא יצר עבודה זרה, אם הם נשרפו בעוון שליהם, הוא הרי החטא את ישראל, דבריו אתיו משה: "מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטא גדולה!؟". אהרן שותק, כפי שאומר הנצ"ב: "משום שהבין שיש בזה דברים בגז בזוגע לחטא הילך (העמק דבר, וקרא, פס' ג)". בהמשך מחלת אהרן שלא לאכול את שעיר החטא, והוא שורף אותו. על נזיפת משה הוא מшиб ותקראנה אותן כאלה ואכלתי חטא היום? הייטב בעני ה"? הי"ד הראשונה של "הייטב" דגושה, שלא מכובד בניקוד האות שאחרי ה"א" השאלה, דgas זה, לדבר הנטצ"ב, בא"ל למדנו שדייבר מעומק הלב". ומה היה בעומק ליבו של אהרן? "ברור היה לאהרן" אומר הנצ"ב "שנדב ואביהו מתו על עזון הילך" והראה ה' במיתתם "שלא נטכפר מעשה הילך לגמרי (שם, פס' יט)". עיין בדבר: אהרן, לשאלת משה בעניין הילך עונה: "ויצא הילך הזה" יודע בעומק ליבו שדבר לא "ויצא" מעצמו. גם כי תצא אש ומצאה קוץים ואכל גדייש...". ככלمر, גם כשאש יוצאת כביכול עצמה, ומעצמה מוצאת קוץים ושורפת, שלם ישלם המבעיר את הבערה" יש אחראי. יש מביר והוא פשר שתיקתו.

בשיטתו של הנצ"ב נודעת חשיבות רבה לאחריותו של הגadol. מה שקרה לו לצדיק אינו יכול להיות מונתק ממעשי, וככל שיהיה "קרוב" יותר לה, ככל שיגדל, התביעה האלוקית ממנו תהיה גבוהה יותר. הנה יעקב אבינו נותר בודד בעבר

הנול לסתות אחוראי

■ **אנו לא הטענו:**

החניכים יקחו אחריות בהיותם הבוגרים ביותר בחבRIA' וב' בסניף.

■ **אנו הטענו:**

1. משחק תחנות - סיכון שלבי האחריות.
2. הכרה בהיותו של הגدول מודל לחיקוי.
3. בחינת תפקידנו כחניכים הבוגרים ביותר בסניף.

■ **אנו הטענו:**

1. משחק תחנות - סיכון שלבי האחריות
- תחרות בין שני קבוצות. על כל קבוצה לבצע משימה. ראשונה שישימה מקבלת אותן ואת הוראות המשימה הבאה, הקבוצה שישימה שנייה מקבלת רק את הוראות המשימה הבאה. ראשונים שיצלחו לנחש את המילה לפי האותיות שבידם - ניצחו. כדי לחלק את האותיות לא לפי המילה "אחריות".
- המשימות (נספח 1) כוללות את המרכיבים השונים של האחריות.

בשבט ניתן לחלק את החניכים לקבוצות לימוד קטנות. כל קבוצה לומדת מקור אחר (נספח 2) ומסבירה איך יכולם מהי משמעותה של האחריות האדם לפי המקור שלהם. בסיום כל הסבר, שמים את האותיות המתאימות מתוך המילה "אחריות" עד שהיא נוצרת (ניתן להוסיף בכל פעם אות נוספת. נוצרת מילה אחת, וניתן לישור מעין מדרגות, ובכל פעם לשיםשוב את כל האותיות שהו עד כה ולהוסיף עלייה).

סיכון קצר לחניכים כדי לוודא שכולם מאופסים על כל המהלך: האחריות של האדם מורכבת מספר שלבים, אליו הם נחשפו במהלך כל השנים, ובഫעללה שהזיכירה אותם. חניכי "נחליאל" האחריות שלנו מקבלת מימד נוסף, בו נעמיק בעפעולה זו.

2. הכרה בהיותו של הגдол מודל לחיקוי – לימוד –

"**יויש דברים אחרים שהן בכלל חילול ה', והוא שיעשה אותם אדם גדול בתורה ומפוזרים בחסידות,**
דברים שהבריות מרגנים אותו בשבילם,
ואע"פ שאינן עבריות, הרי זה חילול את ה',
כגון שלקח ואיןנו נתן דמי המתקח לאלאה,
או שירבה בשחוק או באכילה ושתיה,
או שדיבورو עם הבריות אינו בנחת, ואיןו מקבלן בסבר פנים יפות, אלא בעל קטטה וכעס.
 הכל לפיה גודלו של חכם, צרי שידקך על עצמו ועשה לפניו משורת הדין.

כאן לעצור ולשאול – מה קשור "גודלו של החכם"? מדוע יש מחויבות למי שגדל (בגיל או בידע או במעמד) למעשים פנימית משורת הדין?

"**זוכן אם דקדק החכם על עצמו והוא דברו בנחת עם הבריות, ודעתו מעורבת עמם, ומתקבל בסבר פנים יפות, ונעלם מהם ואיןו עולבם. ונושא וגונתן באמונה...**
עד שימצאו הכל מקלט ואוהבים אותו, ומתואים למשיעו, הרי זה קידש את ה'. ועליו הכתוב אומר "ויאמר לי עבדך אתה ישראל אשר בר אתפאר". (רמב"ם, הלכות יסודי התורה פ"ה)

אנחנו עושים הכי גדולים בחבRIA', מהווים מודל לחיקוי, علينا מסתכלים ולומדים ממעשינו. יש לנו אחריות גדולה, הן על עצמינו והן על כל החניכים הקטנים יותר.

אפשרות נוספת – השמעת השיר "קטן זה הכי כיף" (נספח 3).
דיון קצר – מה כיף בלהיות קטן? מה מפחיד אותנו בלהיות גדולים? מה מחייב את האדם, עובדת היותו "גדול"?

3. בחינת תפקידינו כחניכים הבוגרים ביותר בסניף

מכנים שתי קוביות, שעל דפנות אחת מהן כתובים תחומים בחו"י הסניף (תפילה, כמות החניכים, מבנה הסניף והኒקון, המוראל של הסניף, התנדבותיות, ארועים - חשוב לכתוב דברים שמתאים לסניף שלכם), ועל הדפנות של השניה התחום של משפטים (תמיד חלמתי ש... מעולה ש... הלוואי ו... היתי רוצה ל... לא כדאי... אני מוכן... - תשנו כיצד הדמיון הטובה עליהם). כל חניך בתרו זורק את שתי הקוביות ומשלים את המשפט מהקוביה הראושונה ביחס לתחום שיוצא בקוביה השנייה (לדוג: היתי רוצה לגרום לתפילה להיות שקטה, תמיד חלמתי שכמות החניכים בסניף גדל וכו'). מתוך הנקודות שהחניכים העלו ע"י משחק הקוביות, מקיימים חשבה משותפת על דברים בהם יכולים החניכים והקבוצה לקחת אחריות. אם ישן בסניף מסורות או תפקידים שהניכי אורות (כגון, חניכים שלכם כבר אורות...) אחראים עליהם, זה הזמן להסביר לחניכים ולהחלק תפקידים. מומלץ ביותר להרחיב ולהוסיף רעיונות וחידושים לדברים שהניכיכם יקחו תחת אחריותם.

בנייה אחריות

א'

עליכם לכתוב כשרון שיש לכל אחד מחברי הקבוצה שלכם.

את'

התירימו 3 מוצרי מזון עבור משפחות נזקקות והביאו אותם לסניף
(בסיום הפעולה נמסור אותם לגמ"ח בעז"ה)

אחר,

השלימו את מילות השיר וכן על איזה אירוע הוא נכתב:

בחצי הלילה הם קמו
והיכו ב _____ העולם
כבני רשות הרוחינו עופ
להשיב את

אל ארץ צבי
אל דבש שdotיה
אל הכרמל |
אל עם אשר לא יחש
שאת _____ לא יפרק لها,
אל ארץ צבי שבחריה
פועמת עיר מדור לדור
אל ארץ אם בטבורה
קשרים _____ בטוב וברע.

בחצי הלילה עוברת
ב _____ רוח שרבי
עורבה אילמת תרכין אז ראש
על אשר עם _____ לא שב

אל ארץ צבי
אל דבש שdotיה
אל הכרמל והמדבר
אל עם אשר לא יחש
שאת בנוי לא יפרק لها,
אל ארץ צבי ש _____
מושרות על שדה חמניות
שעצבונה ושבונה
הם _____ בגד יומה.

המילים החסרות, לפי הסדר:
דמעותיה, בניה, קצה, המדבר, שdotינו, בניו, שחר, שתי וערב, כבוד האדם.

אחרי

עליכם להתאים בין 6 הדמויות המתוירות: תמונה, מקום, וקורות חיים.

הערה למדריך: כל אחת מהתמונות, המקומות וקורות החיים ממוספרים בהתאם (לדוגמה: טרומפלדור - 1, הרצל - 2) שים לב להוריד את המספרים לפני מתן המשימה לחניכים.

יוסף טרומפלדור

(21 בנובמבר 1880 על פי הלוח היוליאני הישן, 3 בדצמבר 1880 על פי הלוח הגרגוריאני - 1 במרץ 1920), ייח בכסלו תרמ"א - יא באדר תר"ף (לוחם, סוציאליסט וחלוץ היהודי).

1

בנימין זאב חיאודור הרצל

(בגרמנית: Theodor Herzl) (י' באيار תר"ך 2 במאי 1860 – כ' בתמוז תרס"ד 3 ביולי 1904), עיתונאי, משפטן, סופר ומחזאי יהודי. זכה לכינוי "חוזה המדינה", הוגה רעיון הציונות המדינית ומיסיד הציונות כתנועה לאומית מדינית.

2

הרב אברהם יצחק הכהן קוק

(7 בספטמבר 1865 – 1 בספטמבר 1935; ט"ז באלוול ה'תרכ"ה – ג' באלוול ה'תרצ"ה), מכונה גם הראי"ה קוק וכן מכונה הראי"ה או רואה האורות (גם רמז לשם משפחתו: ביידיש קוק פירושו "להבט" או "להסתכל"). רב, פוסק, מקובל והוגה דעות. עלה לארץ ישראל בזמן העלייה השנייה ופיתח משנה פילוסופית-קבלית אזהרת ביחס לציווית ולישוב החדש. נתמנה לרabin של יפו והמושבות ואחר כך לרabbinate של ירושלים. הקים את הרבנות הראשית לארץ ישראל בה כיהן כרב הראשי האשכנזי הראשון, וכן ייסד את ישיבת מרכז הרב. הגותנו, שליטה על הכתב בספרים שחיבר ושננעכו מכתביו בתחום הלכה, אגדה, פילוסופיה, פרשנות, מוסר, קבלה ועוד, היא מרכיב משמעותי בהשיקת העולם של זרים שונים בציונות הדתית.

3

בונים אחריות

כ' וישכם דוד בCKER, ויטש את-הצאן על-שמר, וישא וילך, כאשר צוחו ישי; ייבא, המעלגה, והחיל היצא אל-המערכה, והריעו במלחמה. כא ותערך ישראל פלשתים, מערכת לקרים מערכה. כב ויטש דוד את-הכלים מעלי, על-יד שומר הכלים. וירין, המערכה; ייבא, ושאל לאחיו לשלים. כג והוא מדבר עם, והנה איש הבנים עולה גלית הפלשתים שמו מגות ממערות (מערכות) פלשתים, יידבר, בדברים האלה; יישמע, דוד. כד וכל איש ישראל, בראשם את-האיש: יינסו, מפניהם, ייראו, מואד. כה ויאמר איש ישראל, הראותם האיש העלה הזה--כי לחרף את-ישראל. עלה; והיה האיש אשר יבנו יישרנו עשר גודל, ואת-בתו יתן לך, ואת בית אבינו, עשה חפשי בישראל. {פ}

כו ויאמר דוד, אל-האנשים העמידים עמו לאמר, מה-יעשה לאיש אשר יכה את-הפלשת הלאז, והסיד רחפה מעל ישראל: כי מי, הפלשתי העירל הזה, כי הרף, מערכות אליהם חיים. צו ויאמר לי העם, כדבר הזה לאמר: כה יעשה, לאיש אשר יבנו. כה וישמע אליאב אחיו הגדו, בדברו אל-האנשים: ויחר-אך אליאב בדור ויאמר למשה זה ירדת. עלי-מי נטשה מעט הצאן הנה במדבר--אני ידעת את-זدنך ואת רע לבקש. כי למן ראות המלחמה ירדת. כת ויאמר דוד, מה עשית עתה: חלאו, דבר הוא. ל' ויסכ מאצלו אל- מול אחר, ויאמר דבר הזה; וישבחו העם דבר, דבר הראשון. לא וישמעו, הדברים, אשר, דבר דוד; ויגדו לפני-שאל, ויקחו. ל' ויאמר דוד אל-שאל, אל-יפל לב-אדם עליו: עבדך לך, ונלחם עם-הפלשתי הזה. לג יאמור שאל אל-דוד, לא תובל לקלות אל-הפלשתי הזה, להלחים, עמו: כי-געך אתה, והוא איש מלחמה מנעריו. {ס}

לד ויאמר דוד אל-שאל, רעה היה עבדך לאביו בצאן; ובא הארוי ואת-הדוב, ונשא שה מהuder. לה ויצאתי אהרי והכתאי, והצלתי מפי; ויקם עלי--והחזקתי בזקנו, והכתי והמייטי. לו גם את-הארוי גם-הבד, הכה עבדך; והיה הפלשתי העREL הזה, אחד מהם, כי הרף, מערכת אליהם חיים. {ס}

לו ויאמר דוד, יהוה אשר הצלני מיד הארוי ומיד הבד, הוא יצילני מיד הפלשתי הזה: {ס} ויאמר שאל אל-דוד לך, ויהוה יהיה עמך. לך וילכש שאול את-דוד מדי, ונתן קובע נהשת על-ראש, וילכש אותו, שרין. לט ויחגר דוד את-חרבו מעל למדיי ייאל לקלות, כי לא-נספה, ויאמר דוד אל-שאל לא אוכל לקלות באלה, כי לא נספיק; ויסרם דוד, מעליו. מוייח מקלו בידו, ויבחר לך המשחה חלקי-אבנים מן-הנחה וישם אותם כל' הרעים אשר לך וכילקוטו--וקליע בידו; ויגש, אל-הפלשתי. מא וילך, הפלשתי, הילך וקרב, אל-דוד; והאיש נשא החינה, לפניו. מוב וכפת הפלשתי ויירה את-דוד, ויבוזה: כי-היה נער, ואדם עם-יפה מראה. מג יאמור הפלשתי, אל-דוד, הכלב אנכי, כי-אתה בא-אלוי במקלות; ויקל הפלשתי את-דוד, באלהי. מוד יאמור הפלשתי, אל-דוד: לך אלי--ואתה את-בשרך, לעוף השמים ולכחות השדה. {ס}

מה ויאמר דוד, אל-הפלשתי, אתה בא אלוי, בחרב ובחנית ובכידון; ואנכי בא-אליך, בשם יהוה צבאות, אל-יהי מערכות ישראל, אשר חרפת. מו היום הזה יסגרך יהוה בידי והכיתך, והסורי את-ראש מעליך, וגთני פג' מנה פלשתים הימים הזה, לעוף השמים ולחית הארץ; ידע, כל-הארץ, כי יש אליהם, לישראל. מו וידע לך רקח הלה הזה, כי לא בחרב ובחנית יהושע יהוה: כי ליהוה המלחמה, ונתן אתכם בידינו. {ס}

מה והיה כי-קס הפלשתי, וילך וקרב לקרים דוד; וימחר דוד, וירין המערכת לקרים הפלשתי. מוט וישלח דוד את-ידו אל-הכל, ויה משם אבן ויקלע, ויך את-הפלשתי, אל-מצחו; והטבע האבן במצחו, ויפל על-פנוי ארצתה. נ' ויזוק דוד מן-הפלשתי בקלו ובאבן, ויר את-הפלשתי ימותה; וחרב, אין ביד-דוד. נא וירין דוד ויעמד אל-הפלשתי ויה את-חרבו וישלפה מתערחה, וממתהו, יכרת-בה, את-ראש; ויראו הפלשתים כי-מת גבורם, יינסו. נב ויקמו אנשי ישראל ויהודיה יורעו, ירדפו את-הפלשתים, עד-בואר ניא, ויע שערי עקרון; ויפלו הילוי פלשתים, בדרך שערים, ועד-גת, ועד-עקרון. נג ישבו בני ישראל, מדליק אחר פלשתים; וישו, את-מוחניהם. נד ויה דוד את-ראש הפלשתי, ויבאו ירושלם; ואת-כלוי, שם באלהו. {ס}

শמוֹאֵל א' פרק ז'

5

דוד בן-גוריון (גרין)

(16 באוקטובר 1886 – 1 בדצמבר 1973) ממייסדי מדינת ישראל, עמד בראש הנהוגה של מדינת ישראל ושל "המדינה שבדרך" במשך שנים דורות (1935 – 1963), מראשי המנהיגים של תנועת העבודה הציונית, ראש הממשלה ושר הביטחון הראשון של מדינת ישראל.

6

דרור וינברג

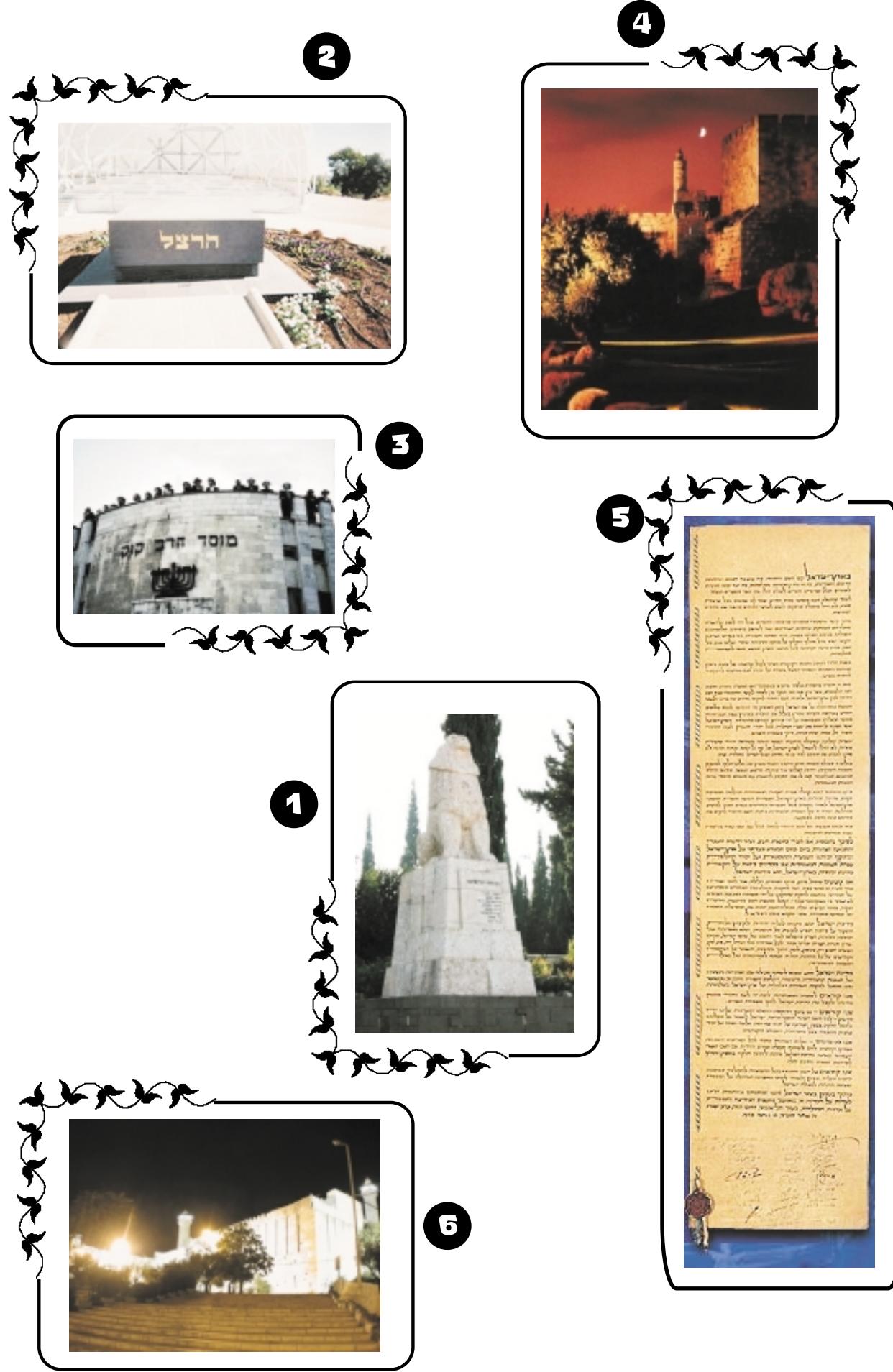
אלוף משנה בצה"ל. הוא הקצין הבכיר ביותר שנרג באין-תיפודת אל אקצא (י"א בנסלו תשס"ג). נולד בכפר סבא ב-26 באוקטובר 1964 (כ' בחשוון תשכ"ה) לאורייאל ובט שבע וינברג. למד בבית ספר ממלכתי דתי בעיר הולדתו. בתיכון למד בישיבת ירושלים לצערורים בירושלים.

היהתי היום בביקור בבית המשפחה ומספר שם אלוף הפיקוד "אני לויתני את דרור בהרבה מקומות שהיה. בכל יחידה שהגענו אליה שינה את הכל. הוא קיבל יחידה במצב' א' ובסיום התפקיד הייתה שם יחידה אחרת. הבחנתי, אומר האלוף, שבתהליכי השינוי יש שלושה שלבים. בשלב הראשון אנשים לא מבינים 'מה רוצח מאנתנו המשוגע זה'. הسطينדרטים של דרור זה היה מושג בצבא, כל המרכיבים, כולל קצינים, אנשי מפקדה, פקידים, כולם צריכים להשתנות. השלב השני אחראי כמו שהוא שביעות המפקד ממשיך לתפקידו, ולאט לאט מתחילה לישר את המרכיבים, והכעס הזה מתחלף בהערכתה. יש עוד מפקדים שעוברים את שני השלבים. אך אצל דרור תמיד היה את השלב השלישי. השלב שבו שראו שלמורות שהוא תקין, והוא דורש, והוא מכיר את כולן להשתנות לפי הuko שהוא רוצה, אבל הוא בן-אדם והוא רגיש לעולם, ולא מתגאה, והוא כ"כ ענו וחבר של כולם, שבסוף כולם אהבו אותו". שמעתי את אלוף פיקוד מרכז אומר למשפחה: "מפקדים שמעיריצים אותם יש לנו לא מעט, אך מפקדים שגים מעיריצים אותם וגם אהובים אותם, בצבא זה דבר נדיר". ככלומר מפקדים שאוהבים אותם כי הם לא דורשים שום דבר – זה קל, אך מפקדים שגים מעיריצים על מה שהם דורשים ועשויים וגם אהובים אותם זה בצבאך נדיר. ואני אומר לכם זה רק בגלל סיבת אחת. בגלל עונה! אני חבר של דרור 16 שנה ואני לא זכר אף פעם פעם את שהוא סיפר לי על מה שהוא עשה. כל מה שאינו יודע עליו – זה מסיפורים של אחרים, ואני נפגשתי איתו עשרה פעמים. אני לא זכר אף פעם שהוא סיפר לי על איזה מבצע, אירוע, הצלחה.

אני אומר שוב, לומוד ולמד על העוז והענווה – כל היישובות מלמדות את זה, אבל להיות כאלה – זה כבר קשה מאוד, אני מכיר את זה מהבוגרים שלנו. אלה שהנפש שלהם היא מלאת ענווה והתבבולות מתקשים לפרוץ קדימה, כי בנסיבות אין להם את התקופנות, את היכולת לרביב ולהתוווכת. דרור היה אדם שככל הזמן שינה, הוא התווכח עם כולן ורצ קדימה, ואעפ"כ כולן אהבו אותו.

(הרבי אללי סדן לזכרו של דרור)

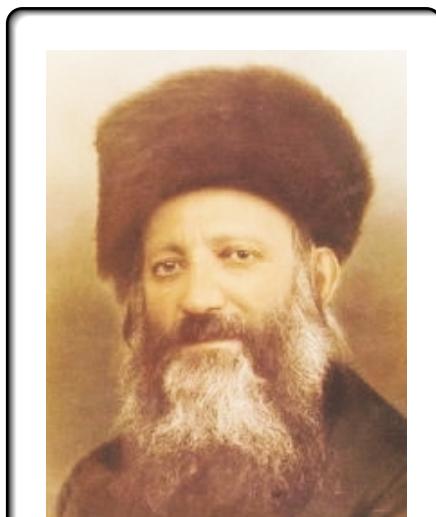

בונים אחריות

5**4**

א אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד
ובמושב ל查明 לא ישב. ב כי אם בתורת ה' חפצנו; ובתורתו יהגה יומם
ולילה. ג והיה כעיז שתוֹל על פלגי מים: אשר פריו יתן בעתו -- ועלחו
לא יבול; וכל אשר יעשה יצליית.
ד לא כן הרשעים: כי אם כמוין, אשר תדפנו רוח. ה על כן, לא יקמו
רשעים -- במשפט; וחטאים בעדת צדיקים. ו כי יודע ה' דרך צדיקים;
ודרכם רשעים תאבד.

3**2****6****1**

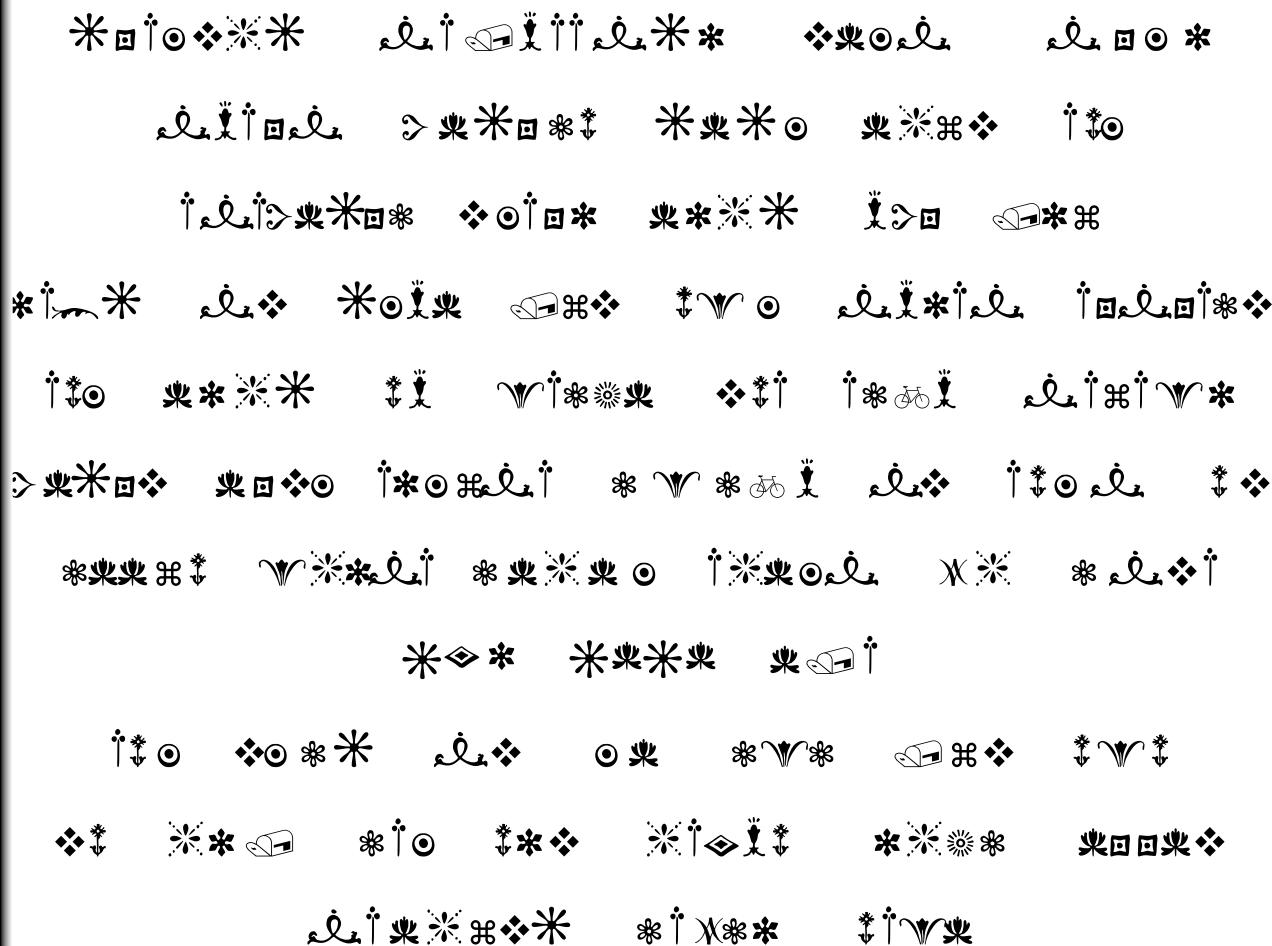
בונים אחריות

אחריו'

על כל אחד לכתוב תחום שהוא לא כל כך טוב בו, ושם של מישחו אחר שכן טוב בתחום זהה.

אחריות'

פתרו את כתוב החידה הבא: -

א ב ג ד ה ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

הפתרון:
בשנת תש"א בהתוויעות הראשונה שלנו, אחרי שהיה למנהיג תנועת חב"ד, נגע הרבי בנושא
מנהיגות:
"אמונתנו תוכעת שככל אחד יעשה את הטוב בכוחות עצמו, ולא יסמור על הרבי שלו.
אל תשלו את עצמכם ותחשבו שאני אנהיג ואתם רק תשירו שירים ותברכו "לחיים" ודוי יהיה
בזה.
לכל אחד מכם יש את המשא שלו.
איןני מסרב לעוזר, אבל שום דבר, אפילו לא השמים, אינו יכול לבוא במקום האחריות".

בנויים אחריות

"צורך שכל אדם ידע וישקוול כי מטבע בריאותו הינו יחיד בעולם, ולעומם איש בחים לא ידמה לו. ואילו היה אי מי שווה לו או דומה לו, אזי חוץ לא היה בקיומו שלו."

אך אל נכוון – כל אחד ואחד משהו חדש הוא בעולם טוב אם יעשה את ייחודה שלimitות כי בהעדר אותה השלים, תסתממה ביתת המשיח..."
(ר' נחמן מברסלב)

"את העבודה שמיישחו חי בזמן מסוים, בתקופה מוגדרת ובמקום מוגדר, ולא נולד בתקופה אחרת ובנסיבות אחרות, נוכל להבין רק אם נקבל את עצם הרעיון בדבר שליחותו של האדם. ההשגחה יודעת היכן וכיצד יכול הפרט היחיד על חסרונוינו וכוחות הנפש האמורים בו, לקיים את שליחותו. באילו נסיבותות ותנאים ובאיזה תקופה וואה זה בכוחו של האדם מלא את שליחותו. ברא העולם פועל בהתאם להלכה והומרת כי לא ניתן למונת שליח כדי לבצע תפקיך שהוא מעלה מכוחותיו של שליח. זו שליחות שאי אפשר לקיים והיא מחוסרת כל ערך. מאחר שם ממנים אדם מלא שליחות, מן הרואוי ליתן לו גם את היכולת לפעול כשליח. משום כך נברא היחד בתקופה ובמקום שבו יוכל לקיים את פעולתו לשם מילוי שליחות"

(הרבי סולוביツקי)

"והנה אם בהשכמה ראהונה רגשי אהבת עצמו ורגשי אהבת זולמן, הם כצרות זו זו, אבל עליינו להשתדל להעניק לזה למצוא הסוגולה המאחדת אותם אחרי כי שניהם דורש ה' מאייתנו, וסגולת זו היא שיטברר והתאמת אצל האדם איקותו של ה'אני' שלו, כי בזה יומדת מלעת כל האדם לפיה מדרגתנו, האיש הגם והשלפ כל "אני" שלו מצומצם ורק בחומרו ובגופו. מעלה ממנו מי שמרגיש ש"אני" שלו הוא מרכיב מגוף ונפש. ולמעלה מזה מי שמכניס לה"אני" שלו כובל בינו ביתו ומשפחתו. והאיש ההולך עפ"י דרכי התורה, ה"אני" שלו כולל את כל עם ישראל, שבאמת כל איש ישראל הוא רק כבר מגוף האומה הישראלית. ועוד יש בהז מה מעלות של איש השלם והוא לחשיש בನפשו להרגיש שככל העולמות כולם הוא ה"אני" שלו. והוא עצמו ורק כבר קטן בתחום הבריאה כולה. ואז גם רגש אהבת עצמו עוזר לו לאחוב את כל עם ישראל ואת כל הבריאה כולה. ולדעתו מרוחז עניין זה בטමותו של הליל ע"ה טרור אמר "אם אני לי מי לי, וכשאני לעצמוני מה אני". הינו שראוי לכל אדם להתאמץ לדאגת מידי עד עצמו אבל עם זה יתאמץ להבין ש"אני" לעצמי מה אני". טאם יעצם את ה"אני" שלו בחוג צר כפי מראית עין, אז "אני" זה מה הוא, הכל הוא וכайн נחשב, אבל אם תהיה הרגשתו מואמתת,iscalות הבריאה הוא האדם הגדול והוא ג"כ כבר קטן בגין הגודל הזה, אז רם ונשא גם ערכו הוא, שבמונונה גודלה גם מסמר הוירג קטן אם רק משמש כלום להרמוניה, הוא דבר חשוב מאוד..."

הקדמה לספר "שער יושר"

ר' שמואן טקופ

"יהודיה מציע ליום להיליך במקום בנימין, למורת סכנת החיים שיש בהיותו עבר במצרים. במקרא מופיע טעם מפורש להצעה זו בה סיכון יהודה את עצמו: "כי עבד ערב את הנער מעם אבי לאמור... אנחנו ערבענו מידי תנתקנו..." אני ערב בדבר. ערב – צריך לקבל אחריות על עצמו... ערבות פירושה, לשון עריך דברים זה זהה. אם יהודה ערב בעבו בנימין, פירוש הדבר שדבר שנייהם מעורבבים יחד, שניהם גורף אחד מואחד... מסתבר הדבר, ססגולה נשנית זו של יהודה להתאחד עם הזולט בקשר בלי ינתק, היא מיסודות המלוכה שלו. וכבר דברנו בעבר, בתמונה הבוללת אצל יהודה – הן במעשה תמורה, והן בנסיבותיו להיות עבר תחת בנימין – והיא: הנשיאה באחריות... זה כוחה של מלכות. הרמב"ם אומר על המליך "שלבו הוא לב כל קהיל ישראל" (הלכות מלכים ג' ו'). מו' שיכול ליטול אחריות על הכליל כולם, וכי יכול לבננו את כל ישראל – הוא שראוי להיות מלך ישראל, להיות לבם של ישראל. מי שמרגיש בכאבו של הזולט, עד כדי נוכנות להיות ערב בעבו תוך סכנת נשפט, מי שמסוגל להתחבר אל הזולט, ולחוש כאי לו טניהם גורף אחד ממש – הוא יהיה גם לבם של ישראל. וכן נאמר על דוד מלך ישראל "יהיה דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו", שכאשר הוא עשה "משפט" וראה שהחייב לשלם הינו עני – היה דוד עשה גם "צדקה" לעני שנחחייב, ומשלם מכיוון את חובו של העני (ש"ב ח, טו). כי העם כולו כולל לבנו של דוד המלך..."

הרבי נבנצל / פרשת ויגש, שיחה ל'

אלהי

"אדם מישראל, לפי כוחו, זמן ומקוםו, צריך לומר הנני לאשר נדרש...
הנני לכל אשר ידרש, לכל ולפרט, לכל שליחות:

אם נעימה ואמ בלבתי נעימה, אם קלה ואמ קשה, אם של הפסד ואם של שכר, הנני היא דרך האדם בעולמו של הקב"ה"

(רב בר שאול)

אלכין

"שני כוחות נטע הקב"ה באדם:

מחד גיסא-

הכח להיות יציר עולמות,
הכח להיות רב תורה,
ללמד את הזולת,
להשפיע עליו
או לשנות את אישיותו
וליצור אותו מחדש.

מאידן גיסא-

העניק לאדם כח אחר,
הכח להיות תלמיד,
ללמד מהזולת,
אסור לאדם אף הגודל שבגדלים,
לשוכח כי יכול למדוד הוא מהאחר,
באותה מידה שיש לאל ידו להעניק לאחרים.

אף הקטן שבקטנים,
יש גם לו כוחות נפש ומידות טובות
ואוצרות של רגש אשור בהם הוא יכול
להתחלק עם אחרים ולהשפיע עליהם.

כי אדם הוא -

גם רב וגם תלמיד,
משפיע ומושפע,
מקבל ונונח".

(רב סולובייצ'יק)

אלכין

בשנת תש"א בהתוויעות הראשונה שלו, אחרי שהיא למנהיג תנועת חב"ד, נגע הרב בנושא מנהיגות:

"אמונתנו תובעת שכל אחד יעשה את הטוב בכוחות עצמו, ולא יסIBE על הרבי שלו.

אל תשלו את עצמכם ותחשבו שאני אנרג ואתם רק תשירו שירים ותברכו "לחים" וזה יהיה זהה.

כל אחד מכם יש את המשא שלו.

איןני מסרב לעוזר, אבל שום דבר, אפילו לא השמיים, איןנו יכול לבוא במקום האחריות".

קען זה הכי נייח בעולם

ביצוע: هي פיב
AMILIM: אמריך פיי גוטמן ועדין יטקין
לחן: איל שחר ואמריך פיי גוטמן

אם הייתם אותוי שואלים
מה עדיף להיות קערנים או גדולים?
ש תשובה אחת לי בדואש
שהייתי קען ידעת מה לדוש
לשחק במחבאים, לאנולים ממתקים
ממש כמו בימים שהיינו ילדים
לבנות לי רכבות ומגדל של קוביות
כמו פירען צעד לנצח להיות

כן, בן אני זכר
אין הייתי קען
ושיגעתית את נולם
לא היה חמוץ מני
ופתאות ענסתי נדמה לי
שלהיות קען
זה הכי נייח בעולם!

אין שייחקנו אצל השכנים
וזנו ייחד בשדות, אחריו פרפרים
ובלילה אחריו ניכבי אורות
ニיצחתי את נולם במלחמה נדירות
להיות עם חברים
להגנות מפניים
ובשבת בברוק לישון עם ההורים
לספר אגדות
לפחד ממכשפות
או פתאות לבוא
ולמשון לך בצלמות

כן, בן אני זכר...

ויום אחד תהיינו הורים
ותבינו שנך עובד לו העולם
קענים ווציאים להיות גדולים
הגדולים ווציאים
לעצור פשע ת'ימן

כן, בן אני זכר...

אין כתוב מושעה, באחריות!

■ אינטראקצייתם:

החניכים ירצו למש את כוחם כבני נוער למען החברה.

■ אינטראקצייתם:

1. חשיבה – מדוע ישנן ציפיות גבוהות מבני הנוער ומתנוונות הנוער?
2. דוגמאות של "בני נוער" שהובילו מהלכים ממשמעותיים.
3. הבנת עצמת כוחו של הנוער.

■ אהבתם:

1. חשיבה – מדוע ישנן ציפיות גבוהות מבני הנוער ומתנוונות הנוער? הקריאה או השמעת שירת הנוער / ש. בס: (שיר זה היה שרם של תנועות הנוער החילוניות)

שָׁיֵר פְּרַעֲזִי שְׂיִיר עַמְּגַן
שְׂיִיר עַמְּגַן גְּדוּלָה וְלִבְקָר
אֶלְגָּדְעָן יְרַכְּבָה אֶלְמִיר
אֶלְגָּדְעָן קָרְבָּה גְּמִיר
אֵי זֶה מוֹלֵד פְּלָמָא? אֶלְגָּדְעָן
אֵי זֶה פְּקִיעָן קָרְבָּה? אֶלְגָּדְעָן
כָּל יְצָקָן יְצָקָן פְּלָמָא
כָּל יְצָקָן יְצָקָן פְּלָמָא
כָּל אֶזְעָן פְּרַעֲזִי גְּדוּלָה
כָּל אֶזְעָן פְּרַעֲזִי גְּדוּלָה
קָרְבָּה פְּרַעֲזִי מְזֻמָּן זָמָן

למה חווון עם ישראל יקום, כל עוד יש נוער?
מה מה נובעות התקווות והציפיות כלפי קבוצות הנוער?

2. דוגמאות של בני נוער שהובילו מהלכים ממשמעותיים

משחק "אישיות" – מספר חניכים חובשים כתרים שעלייהם שמות של דמויות שונות. כל אחד שואל שאלה שהתשובה עליה היא כן/לא, וממשיר וושאול כל עוד התשובות על שאלותיו הן "כן", ואז התור עובר לבא אחריו. עד שכולם מגלים את הדמותם שלהם.

במקום כתרים אפשר לעשות חידות בציורים או הגדרות של שמות של דמויות.
דמויות אפשריות:

משה רבינו – בגיל צעיר הסתכן בחיזי והריג את המצרי שהכח עברית.

אסתר המלכה – בגיל 17 הומלכה והצילה את העם היהודי.

שלמה המלך – בגיל 12 מלך על ישראל, וכמעט על כל העולם.

רב קוק – בגיל 20 היה רב עיר.

בעל ה"שפט אמרת" – התמנה לאדמו"ר מגור בגיל 21.

שרה אהרוןsson – בגיל 25 התאבדה כדי לא לגלות את סודות ניל"י.

כשבקרים באתרי הנצחה למלחמת השחרור, או בבתי עליון צבאים, רואים שחלק גדול מההרוגים היה בגילאי העשרה (ההרוג הצעיר ביותר שנרג בתש"ח היה חייל ברובע היהודי בן 9 ותשעה חודשיים).
הם הובילו את המהפכה החסיבתית שיש לנו יכולת לחזור לארץ ישראל ולשלוט בה

הקריאה "העולם שיר לצעירים" (נספח 1).

בונימ אחריות

לבני הנעור יש כח מיוחד וגם הקב"ה פונה למנהיגים שמצויר שהוא "נער". דוגמא לכך היא בירמיהו א': ירמיהו מנסה להתחמק משליחותו כנביא וטוען "הנה לא ידעת דבר כי נער אנכי" וה'עונה לו "אל תאמר נער אנכי כי על כל אשר אשלחך תלך" הרוב אללו מסביר שהקב"ה עונה לירמיהו: אל תשתמש בתירוץ של היותך נער כי זה לא חישרין זה יתרון, ודוקא בגלל סגולותיך כנער נבחרת לשילוחות זו. גם על יהושע, שנבחר להיות ממשיכו של משה מסורת התורה: "ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימייש מתוך האוהל" (שםות לג' יא').

למה דוקא הנער שהוא שמצילich לעשות זאת? חשוב לומר לחניכים כי התואר "נער" אינו משקף רק גיל. געורים הם גם גיל וגומת תכונה, אופי, גישה לח'ם. ודוקא בעלי גישה זו מצליחים לקדם, לזכים אחריות ומשמעות. מה יש בנסיבות שמאפשרת את זה?

3. הבנת עצמת כוחו של הנער

יכולת - מתחלקים לשתי קבוצות. כל קבוצה מקבלת פתקיות בשני צבעים, אחד מהם מייצג את הזמן הפניו שיש לאדם והשני את הכח שיש לו, וציר זמן מגיל 5 עד 80. על החניכים לחלק את הזמן והכח לאורך שנות חי' האדם (בדרכ' בינקות). ישימו הרבה זמן פניו ואין כח, לאורך השנים זה יLER וישתווה ובזקנה שוב הרבה זמן ומעט כח). זמן וכח מרכיבים את יכולת האדם, אף אחד משניהם בלבד לא מספיק כדי שהאדם יהיה מסוגל לפעול אבל יכולת זמן נוצרת מנוסחה של חיבור (זמן+כח=יכולת) אלא שככל שהכח והזמן שוים ביניהם, כך היכולת גבוהה יותר. התקופה בה הכח והזמן כמעט שווים היא גילאי 15-20, תקופה בה אין עוד פרנסה ויש זמן פניו אבל יש גם כח (פיזי, ידע, מיומנויות וכו') הרבה יותר מבגילאים הנמנוכם.

כדי להסביר את השיר "דור" או "שתישאר צער לנצח" בזמן שהחניכים מחלקים את פתקיות הזמן והכח (המילים בנספח 2 לעיונכם).

מה יש בדור הבא שייגרם לו להצליח? מה הייחודיות של הדור הצעיר שבגללו כולם תולים בו את התקאות? מה מאחדים לאדם להישאר צער? מה כ"כ חיובי בצעירות?

נקודה ראשונה שיצרת את עצמת הנער היא יכולת - יש לו איזון בין כוחות בזמן. לבני הנער, כפי שאמרנו יש גם אופי, תכונות ייחודיות שנותנות את עצמת יכולת להשפייע.

סיפור בגד' המלך החדים או (להבדיל) לימוד מלחמת דוד וගלית (נספח 3).

לבני הנער יש:

- חזים מוחדים ואי שלמה עם עולות.
- תמיינות וגישה חיובית לעולם, אנחנו עוד נשנה אותן.
- אנרגיות ותלהבות.
- פחות נתונים ללחץ חברתי ונורמות.
- עקשנות של מתבגרים.
- אמונה ואומץ לנסوت.

בני הנער הם התקואה, כי הם אלו שיכולים, רצים, עושים – אנחנו אלה שלוקחים את האחריות, ולכן האחריות מוטלת עליהם. אנחנו אלו שיכולים ליצור עולם טוב יותר, ועל לנו להסתפק בפחות מזה! קטיעים נוספים לדין והעמקה בנספח 4.

בְּנֵי אֶלְעָם

נְאַרְפָּךְ עַק תְּהִלָּתְךָ מִן 32 וְאַמְרָיךְ דְּלֹא מִן 34

וְכֹלֶג בְּרִכְתָּבְךָ רְפָאָתְךָ וְקָדְשָׁבְךָ מִתְּבָרָךְ

בְּרִכְתָּבְךָ פְּנֵי מִן 35 כְּלֹא כָּתָב אֶל "נְאַרְפָּךְ עַק

אַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי מִן 26 כְּלֹא יְסַבֵּר אֶת מְנֻזְבָּרְךָ

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי מִן 25 כְּלֹא פְּקִים אֶל אֶת 101

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי מִן 24 כְּלֹא פְּקִים אֶל אֶת 34

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם), אַלְעָם אַלְעָם...

נְאַרְפָּךְ נְאַרְפָּךְ גְּתַתְּכָנְתָהָתָה...

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי אַלְעָם אַלְעָם פְּנֵי 20

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי אַלְעָם אַלְעָם פְּנֵי 20 פְּנֵי!

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי אַלְעָם אַלְעָם פְּנֵי אַלְעָם!

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי אַלְעָם אַלְעָם פְּנֵי אַלְעָם!

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי אַלְעָם אַלְעָם פְּנֵי אַלְעָם.

וְאַלְעָם" (אַלְעָם אַלְעָם) פְּנֵי אַלְעָם אַלְעָם פְּנֵי אַלְעָם...

דור

ביצוע: חנן יובל
MAILIM: אהוד מנור
לחן: חנן יובל

הדור הבא יישן בחדר הסמור,
אני שומע את נשימתו.
הדור הבא חולם בחדר הסמור
וממלמל פחדים מתוך שנותו.
אני רוצה אליו לגשת
ולחבק אותו חזק
אך מחשבה שנייה עוצרת -
אני טעית, הוא יצדק.

דור, דור,
אל תשבור את חלומך, כמוי.
דור דор
אל תמכור את עולמך.
עוינים פקח
אך אל תשכח
כל מה שאתה רוצה עכשו.
ידים שלח
אך אל תבטח
באללה הקוראים לשוא.
אל תשתווק - עמוד מולוי
אל תסמוּן - על הדור שלי!

הדור הבא מבhin היטב בין טוב לרע
ולו חוש צדק מפותח מאד.
הדור הבא רואה היטב מה שקרה
ולא שומר את רגשותיו בסוד.
אני רוצה לומר לו - די כבר,
שהעולם מכבד עולו
אך מחשבה שנייה עוצרת -
הוא כה טהור, אני כבר לא.

דור, דור ...

הדור הבא יישן בחדר הסמור,
אני שומע את נשימתו.

שתיישאר צעיר לנצח רמי קלינשטיין

שיישמור אותו ראל
ויגשים משאלתך
שתעשה בשבייל אחר
והוא למענך
שתייגע בכל כוכב
וחטפס על כל שלב
שתיישאר צעיר לנצח

שתגדל להיות צודק
שתדע לראות את האור
ולמצוא את האמת
בתוך החושך הנדול
שתמיד תהיה חזק
אל תשחק את המשחק
שתיישאר צעיר לנצח

שייהיו ידיך עסוקות
וצעדיך מהירם
שייהיה ביתך יציב
מול רוחות השינויים
שבלבך תהיה שמחה
וישרו את שירך שתישאר צעיר לנצח

בנייה אחריות

העם דבר בדבר הראשון: לא וישמעו הדברים אשר דבר דוד ויגדו לפנֵי שאול וקחו: לב ויאמר דוד אל שאול אל יפל לְבָאָדָם עַלְיָה עִכְּדָךְ לְכָה וְנַחֲמָם עַמְּךָ: לְגַם וַיֹּאמֶר שָׁאָל אֶל דָוד לֹא תָכַל לְלַכְתָּא אֶל הַפְּלִשְׁתִּי הוּא לְהַלְּחָם עָמוֹ:

כִּי נָעַר אַתָּה וְהַוָּא אִישׁ מַלְחָמָה מְגֻרְיוֹן: {ס}

לְבָאָדָם דוד אל שאול רעה היה עבדך לאכבי בצען ובא הארוי ואת הדוב ונשא שה מהuder: לה יצאת אהורי והכתאי והצטטי מפיו ויקם על והחזקתי בזקנו והכתאי והמייטיו: לו גם את הארי גם הדב הכה עבדך וזה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם כי חרב מערצת אלחים חיים: {ס}

לו ויאמר דוד יהוה אשר הצלני מיד הארוי ומיד הדב הוא צילני מיד הפלשתי הזה: {ס} ויאמר שאול אל זוד לך יהוה יהה עמר: לה ולכש שאול את דוד מדוי ונתן קובע נחשת על ראשו וילכש אותו שריין: לט ויהגר דוד את חרבו מעל למדוי ואל לְלַכְתָּא נָסָה וַיֹּאמֶר דוד אל שאול לא אוכל לְלַכְתָּא בְּאֵלָה כִּי לֹא נָסִיתִי וַיָּסֶם דוד מעליון: מ' וַיַּקְהֵל מַקְלֵו בַּיּוֹד וַיְבַחֵר לו המשחה חלק אבניהם - מן הנהל וישם אתם בכל הרים אשר לו ובקלוקות וקלעו בידיו ויגש אל הפלשתי: מא וילך הפלשתי הערל וקרב אל דוד והאיש נשא החננה לפניו: מ' ויבט הפלשתי ויראה את דוד ויבזהו כי היה נער ואדם עם יפה מראה: מג ויאמר הפלשתי אל דוד הכלב אני כי אתה בא אליו: מ' ויאמר הפלשתי אל דוד לך אל ואתנה את בשרכך לעוף השמיים וללחמת החדש: {ס}

מה ויאמר דוד אל הפלשתי אתה בא אליו בחרב ובחנית ובכידון ואנכי בא אליך בשם יהוה צבאות אלהי מערצות ישראל אשרחרפת: מו היות זה טగר יהוה בידך והכיתך והסורי את ראש מעליך ונתקה בוגר מתחה פלשתים היום לעוף השמיים ולחתה הארין וידעו כל הארץ כי יש אלהים לישראל: מו וידעו כל הקהל הזה כי לא בחרב ובחנית יהושיע יהוה כי ליהוה המלחמה נתנו אתכם בידנו: {ס}

מה והיה כי קם הפלשתי וילך ויקרב לקראות דוד וימחר דוד וירץ המערה לקראות הפלשתי: מ' וישלח דוד את ידו אל הכלב ויהק משם אבן ויקלע וירך את הפלשתי אל מצחו ותבע האבן במצחו ויפל על פניו ארצת: נ' ויהזק דוד מן הפלשתי בקלע וכابן וירך את הפלשתי יומתחו וחרב אין ביד דוד: נא וירץ דוד ויעמד אל הפלשתי ויהק את חרבו וישלה מהתערה ומכתחו ויכרת בה את ראש ויראו הפלשתים כי מות גברים יונטו: נב ויקמו אנשי ישראל יהודה וירדו את הפלשתים עד בואר גיא ועד שער עקרון ויפלו חללי פלשתים בדרך שעריהם ועד גת ועד עקרון: נג וישבו בני ישראל מדריך אחרי פלשתים יושבו את מחניהם: נד ויהק דוד את ראש הפלשתי ויבאחו יורשים ואת כלוי שם באהלה: {ס}

נה וכראות שאול את דוד יצא לקראות הפלשתי אמר אל אבנر שר העבא בן מי זה הנער אבנר ואבנר חי נפשך המלך אם ידעתי: נו ויאמר המלך שאל אתה בן מי זה העלים: {ס}

נו וכשוב דוד מוכחות את הפלשתי ויהק אתו אבנר ויבאחו לפנֵי שאול וראש הפלשתי בידיו: נח ויאמר אליך שאול בן מי אתה הנער ויאמר דוד בן עבדך יש' בית הלחמי:

শמוואל א פרק י

ויאספו פלשתים את מלחמות למלחמות ויאספו שכח אשר ליהודה ויהנו בין שוכה ובין עזקה באפס דמים: ב' ושאל אל איש ישראל נאספו ויהנו בעמק האלה ויערכו מלחמות לקרים פלשתים: ג' ופלשתים עמידים אל ההר מזה וישראל עמידים אל ההר מזה והגיא ביןיהם: ד' ויצא איש הבנים ממחנות פלשתים גלית שמו מגות וגבות שאמות וזרות: ה' וכובע נחשת על רגליו וידיו חמשת אלפים שקלים נחשת: ו' ומיצחן נחשת על רגליו וידיו חמשת בין כתפיים: ז' וחין (עין) חניתו מכמור ארגים ולחתה חניתו נשחת בינו כתפיים: ט' אום (עין) חניתו מכמור ארגים ולבב חניתו נשחת בינו כתפיים: ע' ראשו ושרוון קשושים הוא לבוש ומשכל השדרין המשת אלפים שקלים נחשת: ו' ומיצחן נחשת על רגליו וידיו שש מאות שקלים ברזל ונשא החנה הלך לפניו: ח' ויעמד ויקרא אל מערכת ישראל יאמר לך למה התיאר לך מלחמה להוא אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאול ברו לכם איש וירד אליך: ט' אם יכול להלחם אתו והגנו לנו לעבדים ועבדתם אנתנו: י' ויאמר אוכל לו וכחיתוי ורהייתם את מערכות ישראל היה זה תננו לי הפלשתי אני חרפתי את מערכות ישראל היה זה תננו לי איש ומלחמה יחד: יא וישמע שאול וכל ישראל את דברי הפלשתי האלה ויחתו ויראו מאד: {פ}

יב' ודוד בן איש אפרתי זה מבית לחים ושמו יש' ולוי שנמה בנים והאיש בימי שאול זקן בא באנשים: ג' וילכו שלשת בני יש' הגדים הלכו אחריו שאול למלחמות ושם - שלשת בניו אשר הלכו במלחמות אליאב הבהיר ומשנהו אבנידב והשלישי שמה: יד' ודוד הוא הקטן ושלשה הגדים הלכו אחריו שאול: {ס}

טו' ודוד הלך ושב מעל שאול לדעות את צאן אבי בית לחים: ט' ויגש הפלשתי השם והערב ותיצב ארבעים יום: {פ}

י' ויאמר יש' לדוד לנו קח נא לאחיך איפת הקליה הזה ווערה לחים הזה והרין המחנה לאהיך: י' ואת עשרה חרבץ החלב האלה תביא לשך האלה ותפקד לשדים ואות ערבתם תחק: יט' ושאל' והמה וכל איש ישראל בעמק האלה נלחמים עם פלשתים: {ס}

כ' ושבם דוד בפרק ויטש את החאן על שמר וישא וילך כאשר צוחו יש' ויבא המעלגה והחיל היצא אל המערכת והרעיו במלחמות: כא ותערך ישראל ופלשתים מערבה לקראות מערבה: כב' ויטש דוד את הכלים מעליון על יד שומר הכלים וירין המערה ייבא ויאסף לאחיך לשדים: כג' והוא - מדבר עם והנה איש הבנים עליה גלית הפלשתי שמו מגות ממערות (ממערכות) פלשתים וידבר בדברים האלה וישמע דוד: כד' וכל איש ישראל בראותם את האיש וינסו מפניו ויראו מאד: כה' ויאמר - איש ישראל הראות האיש העלה הזה כי לחרף את ישראל עליה והיה האיש אשר יכנו יעשרונו המלך: עשר גודל ואת בתו יtan לו ואת בית אבי יעשה חפשי בישראל: {פ}

כו' ויאמר דוד אל האנשים העמידים עמו לאמר מה יעשה לאיש אשר יכה את הפלשתי הלאז' והסר הורה מעל ישראל כי מי הפלשתי הערל הזה כי יעשה לארך מערכות אלהים ח' יס': כז' ויאמר לו העם בדבר הזה לאמר כי יעשה לאיש אשר יכנו: כה' וישמע אליאב אחיו הגדול בדברו אל האנשים ויהר אף אליאב בדוד ויאמר - למה זה ירידת ועל מי נטשה מעט הצען ההנה בדבר אני ידעתי את זדרך ואת רעך לבך כי למן ראות המלחמה ירידת: כט' ויאמר דוד מה עשיתי עתה הלאז' דבר הוא: ל' ויסב מיאצלו אל מול אחר ויאמר בדבר הזה וישבבו

הנוצר הוא הסיכון היחיד לאשר של האנושות ומצדמן לה וחוזר ומצדמן מחדש מחדש וזאת מאבדת וחזרת ומאבdet... שוב מופיע וחוזר ומופיע על הבמה דור בני עשרים, להט היכוספים אל המוחלט בלבו, בעל מסירות נפש לאיידאל והריהו מוקן לשוד שעריו גן - עדן חסומים. ואין עומד בין דור זה למילוי חובתו אלא מעשה שברצונו לעשותו. איחוזן של תקופות, בהן חלים בח' העמים והאנושות משברים גדולים מבית ומוחץ, שמסרבות הן להיכנע לגורלה, שמתמרדות הן בחוק ההתמדה ומעמידות להציג מרכז ונוצר שלא יתפזר ולהצמיח ממנו מעשי הפיכה, מעשי חידוש.

מגללה אני שלשה מעשים שאדם נתבע לעשותם:

1. הצלת אומה ושחרורה מעול נוכרים הכהני עלייה.

2. חידוש בינוי של חברה נשחתת, הגשמה עקרונות צודקים יותר בח' חברה.

3. בשורת ישועה לאנושות שנתגבשה בבני התמותה, התגשות חדשה של יחס האדם אל המוחלט.

(פרופסור מרטין בובר)

משמעות הוא שאמור פעם - על כל פנים לא ברצינות - כי לפי דעתו ימי הנערים הם תקופת החיים הקשה ביותר לאדם, וכי הוא חושב שאנשים זקנים הם על פי הרוב עליים יותר ושביעי רצון יותר מאשר צעירים. לשמעו הדברים האלה צחק אבי ואמר ב מהורהה:

"אנו זקנים אומרים כਮובן את ההיפך מזה. אולם ידידך חש משחו מן האמת שבדבר. לדעתינו, ניתן למתוח בח'ים קוו מדוק, המפריד בין הנערים לזרים. הנערים נגמרים עם הפסקת האנושות, והזקנים מתחילת עם הדאגה למן הזולת. כלומר: צעירים נהנים מאד וסובלים מאד מחייהם. כיוון שבגיל הנערים חיים הם את חייהם רק בשבייל עצם. באותו גיל חשוב להם כל שאלה לב וככל רעיון שצץ בראשם. הצעיר רוצה לטעם מכל דבר נעים ומכל דבר בלתי נעים".

יש צעירים אשר משלותיהם אין מתגשות ובחמתם משליכים הם את כל חייהם מנגד. זה אופייני לגיל הנערים. אולם לרובם של בני האדם מגיעה תקופה בה משתנים הדברים, ואשר בה הם חיים למען אחרים. ולא מטעמי מוסר אלא שכן הוא טبع החיים".

אצל הרוב, המשפחה היא הגורמת לכך. כישיש לאדם ילדים, חושב הוא פחות על עצמו ועל משלותיו. יש שהאנושות נעלמת במישרה או בפוליטיקה, ויש שמאבדים אותה בשטח האומנות או המדע. בגין הנערים מתחפשים את השעשועים ואילו בגין זקננה מתחפשים את העבודה המפרנסת. אין אדם מתחtan לשם הבאת ילדים לעולם, אולם כאשר הילדים באים לעולם, משנים הם את האדם. לבסוף מכיר האדם שככל מה שעשה רק בשביילים עשה.

זה מתקשר גם בעניין שיחותיהם הערות של הצעירים על הממות, אבל לעולם אינם נ頓נים דעתם עליו. ההיפך מזה הוא אצל הזקנים. צער מצפה לח' נצח, משום כך הוא יכול ליחס את כל מחשבותיו ומשאלותיו אל עצמו. ואילו זקן הבחן כבר שאי שם מצפה לו הקי' וכי כל מה שרכש או עשה בעצמו, ייפול בסוף של דבר אל בור ויהיה כלא היה. لكن זקוק זקן לנצח אחר ולאמונה שלא רק בשבייל התולעים עבד ואגר. לשם כך קיימים אישת ילד, עסק, משרד ומולדת, למען ידע האדם בשבייל מי התענה, עמל וגע, מדי יום ביום. מבחינה זו צודק ידידך, אדם מrhsה יותר לחיות בשבייל אחרים, מאשר לחיות בשבייל עצמו בלבד. ועם כל זאת, אין זקנים צריכים להפוך את מעשיהם למעשי גבורה, דבר שאינו נכון. הצעירים החורצים ביוטר יהיו זקנים טובים ביותר, ולא אלה הממלאים תפקידם סבא כבר בהיותם עוד תלמידים בבית ספר.

(גטרוד/ה. הסה)

רק הילד מבקע את כל הגבולות והמטרים, המבדילים את הסופיות מזו האין סוף. רק הילד באמונתו הפשועה ובהתפעלותו המתיזה ניצוצות יכול לkapot קפיצה פלא אל חיק האלוקים. "כי נער ישראל ואהבהו". "הבן יקי לי אפרים אם ילד שעשועים כי מד' דברי בו זכו אזכרנו עוד". ענקי התורה, גאוני ישראל, שהגינו לתהום האמונה – נהפכו לילדים קענים, על כל תפימותם, חינם, פשנותם, החלפת הפחד שלהם,חוויותיהם המשולבות, והתמכרותם להן. בכל מקום שאתה מזע את גדלותם אתה מזע גם את ילדותם. מה היה הסבא של ר' חיים, איש בריסק? מחד גיסא, גדול המחשכה המופשטת שהכנים שניוי יסוד במתודולוגיה ההלכתית, ר' חיים הגדול. ומайдך גיסא, ילד קטן ורך, שלא יכול לכבל את רגשותיו הרותיים, געגעווו למשוּה יפה ונעה, חלומותיו ותקוותיו. הוא, איש המשמעת הקפדיות בתחום השכל, שכש וורסן בדף היגיון חד ודיקני את כל העשור ההלכתי, נישא לא כל הסתייגות בזרם עוז של פשעות, תפימות, רגשות, מכוכה ובהלה ילדותית וגם ביטחון שלא ישוער, אל מרחכים שלא שזפתם עין. ר' חיים הקטן! מה היה אבא מר' ז"ל? גאון גדול וילד רך! כח הפשטה דקה מן הדקה ותמיות של תינוק המתמזג בנפשו. ניעוץ נשמתו של אדון הנכאים ואב החכמים בכל הדורות חבי בתוכנות נפשם של כל גдол ישראל. "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בוכה", פاعتת ילד פלהה את האויר על שפת היוור. אבל לא רק אז בכיה הילד. בכל עת שהתנפל משה לפני אלוקים, נשמעה בכיתת הילד. מי יכול להתנפל לפני אביו, להשליך כל יהבו עליו - לשאת את עינוי רך אליו, ולבקש רק ממנו נוחם וישועה, אם לא הילד! בכיתת הילד ליוותה את רכם של ישראל משפט הנילום לסיני, לאוהל מעוד עד הר העברים. רק הילד והנער יכולם לבכות ולהזיל דמעות. המבורגר, חזקן והגדול אינם מסוגלים להשתפכות נפשית כל מקיפה וכל חזורת זאת. הכתור הנעלם ביותר, שבידינו לתיתנו לאדם גדול, מושבע באבני חן הילדות והקענות. אם כן און תימה, שכתר מלוכה כזה הגישו לשפואל וקראווהו קען.

(רב סולובייצ'יק/ דברי הגות והשקפה)

בפתח פרשת "חיי שרה" נאמר: "ויהיו חיי שרה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, שני חיי שרה". על החזרות על הביטוי "שנה" (בעברית מקובל לומר: "מאה שנים ושבע שנה") דרשו חז"ל (בר"ר נח א) : בת מאה כבת שנים, וכבת שנים כבת שבע. חי שרה כולם שוים לטובה". ותמהו ורבים על דרשה זו, האמנם מכוון להתבטא כלפי שרה אימנו בזקונתה שהיא כמו ילדה בת שבע, אין לך עלבון גדול מזה!?

התשובה (על פי מאמרי הראה עפ' 230) היא שחז"ל רצוי למלמדנו כל גדול: להיות בן שבע, להיות ילד, זה דבר נשבג, והלוואי שהמבוגרים יהיו ממשיכים להיות ילדים. מדוע? כיון שהילד הוא תמים, הוא ישר, הוא לעתים שוכב אבל יש לו "נשמה טובה". הזקנה אינה צריכה למחוק את הילדות אלא לשמור אותה ולղגן על תפימות פנוי קשי החיים שפצעיים לרוב בעליים של המבוגרים. חוכתו של adam היא להיות בעל "נשמה טובה" כל ימיו. צזו היהת שרה אימנו – בת מאה כבת שבע! וכך התבטא הראה"ה קוק: "זאת היא חוכתנו, לשמור בכל עז את תומת (=החותם של) הילדות וטוהרתה ולהעבירה לאיטה עם כל זורה ונקינה אל תקופת הגדלות, באופןן שהגדלות רק תעניק לה את העוז והגבורה החסרים לה – גבורת הגוף וגבורת הרוח, אבל לא תהין להרים את היתרונות היקרים של הילדות אהובה וחביבה עד עז" (שם).

(רב אליהו אבניר / אמונה החינוך)

לפקודת תנועת נוער

■ ארגון הפעולה:

החניכים יכירות בתנועות הנוער כمبرילות המרכזיות ללקיחת אחריות ויצירת שינוי חברתי.

■ אגודה הפעולה:

1. המשחת כוחה של קבוצה.
2. הבנת מהותה של תנועת הנוער.
3. הכרה כי יש צורך בהtagיות משמעותית לעשייה חברתית מתוך התנועות.

■ אהgan הפעולה:

1. המשחת כוחה של קבוצה

פורסם מוצרים או פרסומות "יחודיים לציבור החרדי (או לציבורם ומגזרים מסוימים בכלל)".
הציבור החרדי מתגים כלו למן אינטנס משותף, וכך הוא מצליח ליצור שינוי. זה לא רק מושג אחד, אלא קבוצה שלימה שאומרת משהו, שanford על מהו, שדורשת שיפור והתדרמות - וכך היא מצליחה. לכן עליית מיצרת פס מייחד בשם "מגדים" שלא עשוי מחלב עכו"ם, שכן תנועה מצירפת כיפה ופיאות ליד של באדי, שכן סלקום מפיקה פרסומות בהן אנשים עושים הבדלה, ופלאפון יצאת במצבע של ח' שקלים ופלאפון כשר, שכן אל-על מתייחסת לאיזומים ולא טסה בשבת... ועוד ועוד.

כאשר אדם אחד לוקח אחריות ומוביל שינוי, עליו לגייס סביבו קבוצה של אנשים, לקבוצה יש הרבה יותר כח ואMRIה, יש לה יכול להשפיע על המדיניות, על הציבוריות כולה.
הדוגמה - נספח 1 כתבה על כוחה של מהאה קבוצתית.

2. הבנת מהותה של תנועת נוער

כל מספר חניכים מקבלים דף ממילון "בן עזרא" (נספח 2) עליהם לכתוב הגדה מילונית ל"תנועת נוער".

מהי תנועת נוער?

מה תפקידה?

מה כוחה?

איך אתם מגדירים תנועת נוער?

הסביר המילולי של תנועת נוער מבahir לנו את תפקידה המרכזי: תנועת נוער היא גוף שמניע את הנוער, או גוף שיוצר תנועה של הנוער שמשפיעה סיבב.

תנועה = תזוזה, התקדמות, או עמידה במקום, עצה מתמדת קדימה.

תנועות נוער צרכות לייצר תנועה שהנוער מובילה, שינוי והתקדמות חברתית שמתרחשת תודות לכוחו הנפלא והיחודי של הנוער (כפי שראינו בפעולות הקודמת).

זה לא רק במילון...

תו תקן ניתן למוצר או ארגון שעומד בקריטריונים מסוימים, שמעידים על כך שהצורך יכול להיות מרוצה.

הרבי יצחק במאמרו "שותף או ל Koh" כתוב:

"התגלגה לידי פעם חוברת של מכון התקנים, ובها כתובים הדריכים שכון מעניק מכון התקנים הישראליתו תוקן למוסד חינוכי. במכונם ראשון זה נראה מוזר. תוקן ניתן למכשורי חשל, לכלים ולמורים. מה למוסד חינוכי ולתו תוקן?

בהקדמה לחוברת זו מבדדים הכותבים, את הדרך בה ניתן התקן. ראשית יש לבחון מי הם הלוקחות הפוטנציאליים של המוצר, ולאחר מכן להחליט האם ישיחס נסיבות בין השימוש והתועלת שלוקה מתקבל, וכן עלותו של המוצר, נזקי וכדומה.

מי הם, אפוא, לקובותיו של מוסד חינוכי?

התשובה שכל אחד עונה לעצמו היא, מן הסתם, התלמידים או ההורים. הם מקבלים התוצר של המוסד.

אולם, בחוברת זו נאמר כך:

מכחינה מערכתי הלוקה הוא האופה.

זהו הסתכלות מיוחדת במיניה על המוסד החינוכי ומטורתי, שיש להעמיק בה הרבה".

בוגרים אחריות

הלקוח שלנו הוא האומה הישראלית, עם ישראל ככל אמור להיות מרצאה מאיתנו. מעשינו ופעולותינו צריכים להיבחן לפני הרוח שיש עם ישראל מאיתנו. לתנועת נוער יש 2 יתרונות עצומים – נוער וקבוצה. יש בה את האנרגיות וכל הכוחות הטובים של הנוער, והם מאוגדים יחד, כך שיש גם את העצמה המיחודת של קבוצה. علينا לבחון כל הזמן כיצד הלקוח שלנו (שהוא כזכור לא חחניים ולא ההורם שלהם, אלא עם ישראל כלו) מרוויח משני יתרונות אלו.

3. הכרה כי יש צורך בהתגויות משמעותית לעשייה חברתית מתוך התנועות.

הכראת "תנועה בדממה" (נספח 3) או "ערכה של תנועת נוער" (נספח 4). איפה אנחנו עומדים מול מה שנאמר בקטעים אלו?

ניתן ורצוי לתת דוגמאות לפועלן של תנועות הנוער בתקופות שונות בהיסטוריה (בשואה, קום המדינה, ואףלו כיום).

לנו יש כח להשפיע על עם ישראל כלו. ליצור שינוי משמעותי. כוחותינו חייבים להיות מופנים גם החוצה, לכל ישראל. לא רק לגדל ילדים טובים שיגיעו לחג"ס ידריכו עוד כמה ילדים טובים להדריך אחרים וכן הלאה. מישחו חייב לחתך אחריות ולעשות את כל מה שאנו מדברים עליו כל הזמן! ומישחו זהה הוא כל אחד ואחת מאיתנו! המישחו זהה פועל בהגשמה התנועתית, ועל כך בפועלה הבאה...

בונימ אחריות

ההומלסים של צרפת עשו את זה

אחרי חודש של מחאות, הם הצליחו להביא את הממשלה הצרפתית להכרזה שודיער הוא אחת מזכויות האדם הבסיסיות בצרפת, כמו הוו כחינוך וטיפול רפואי. צרפת הסוציאליסטית לא כללה עד עתה את הזכות לקורת גג בין הזכויות שנעל המדינה לשפק לכל אזרח, אבל מאבק מחוסרי הבית הצליח להעלות את הנושא על סדר היום הציבורי.

היהודים באירופה לעולם לא הייתה מתגשמת ללא הגיבוי העקביאנש רוח אינטלקטואלים גויים.

לא רק המהפקות הגדלות, מרעדות האדמה, תלויות בסולידיריות צזו. קחו לדוגמא את מאבקם של חוליו סרטן המעי לפני כנסה לזכות במימון ממשלתי לתרופה מצילת חיים. מספר יואב הקמן, בן לחולות סרטן שהשתתף בשיבתת הרעב: "אתה פטאום מגלה כמה טוב יש כאן, כמה יופי יש באנשים האלה שבאים כדי לתמוך מכל קצוות הארץ מבלי שקראת להם ומבלי שייהיה להם קשר ישיר אליו או אל המחללה. אנשים באו לבאן נושאים שלטים, מים קרמים, קרחת, גנראטור, טלפונים ידיים, כל כך הרבה מחשבה ותשומת לב הושקעה בהמה שהביאו זהה נוגע לבב. צריך לראות את ההתגויות כדי להאמין".

אחדות והזדהות

טבעי שקבוצה מסוימת נאבקת על זכויותיה, דורשת לקבל שוויון, צדק, דיר, תרופות. האם טבעי באוטה מידת שאנשים אינם סובלים מהבעיה יביעו תמיכה והזדהות, יציעו עזרה מעשית ויסכימו לווור על נוחותם למען המבקשים את זכויותיהם? מסתבר שאפיו בעולם האנוני של הימים אנחנו יודעים את חשיבות הסולידיריות. כל מאבק זוקק לרווח בית מחיור נרחב שיזהה את חשיבות המאבק ויעזר ככל יכולתו. כמו בצרפת, הצלחת המאבק של חוליו סרטן נגרמה בזכות ההזדהות הציבורית הרחבה, לא בגל סיפוריהם קורעי הלב של החולים.

הסולידיירות היא האנטיתזה לביטוי הרוח 'זב'שך'. הסולידיריות היא האנטיתזה לביטוי הרוחות 'זב'שך'. נכון, יש לי בית. נכון, זכויותי אין מופרות. נכון, אני בריאות ושלם. נכון, אנשים רבים מצויים לנו לפגין שותפות גורל עם אחיהם שאינם כה בני מזל. והסולידיירות הזאת זו שמשיגה את התוצאות הטובות ביותר. אני אתה נשנה את העולם, כי לפחות אי אפשר.

לנו, היהודים, יש היסטוריה עשירה במיוחד במילוי של סולידיריות חברתית. הסופר האמריקני מאrk טוין שיבח בתחילת המאה הקודמת את הדאגה לחילוקי בקרוב היהודים: "אם יהודץ צריך לקבץ נדבות,بني עמו חוסכים לו את הצורך הזה. מוסדות הצדקה של היהודים... נתנים לכולם דוגמא אישית", המסורת של ישראל ערבים זה בהרבה בכל שנות הגלות ועד ימינו. הבעייה של הזולת היא גם הבעייה של. לא רק משומם ש愧 אחד מאיינו לא ידע מה ילד יומם, לא רק משומם שיום אחד כולנו יכולים, חיליה, למצוא את עצמנו בצד השני של המתרס. פשט מושם הערכות ההדדיות שלנו, משומם שגם כה הבעייה שלנו.

הומלסים מצויים בכל מדינה בעולם, ונראה שכולם השלמנו עם העבודה שיש אנשים שחוזרים הביתה ויש אנשים שאין להם בית לחזור אליו. אבל בצרפת החילטו לשנות את התפיסה הזאת. ארגון בשם "ילד די קישוט" פתח לפני בחודש בקמפיין מסיבי למען מחוסרי הבית. הארגון הקים בחודש שעבר עשרות AHLים לאור עתלת סן מרטן - במרכז פריס - וקרא לתושבי פריס לישון בחוץ, בקורס, לאור עתלת האוהלים. הנושא לא ירד מהפרק ואילץ פוליטיקאים מכל המפלגות המרכזיות בצרפת להבטיח לסייע למחוסרי הבית.

הקמפיין נהול בצורה מופתית מכל בחינה. בראש הארגון עומד שחקן ידוע וכרייזטטי, שיודיעו היטב איך למשוך תשומת לב תקשורתית ולודוד שהמדיה תציב את הקמפיין בראש החדשות. הוא הקים AHLים להומלסים בשכונות יוקרתיות, פתח אתר אינטרנט מיוחד להרצאת הקמפיין - וההצלחה לא אחרת לבוא. חדש אחד, זה כל מה שנדרש כדי להזכיר את הפוליטיקאים על ברכיהם.

שינוי חברות

מכל הסיפור הסוציאליסטי הזה, לכדה את תשומת ליבי ההזמנה לתושבי פאריז הענוגים לנסות על בשרם את חייהם של חסרי הבית. כמובן, לא בדיקת ההזמנה עצמה, אלא העובדה שרבים נענו לה, נטו את המיטות הנוחות ומערכות החיים בבית, כדי לקחת חלק במאבק שלא נוגע להם שירות. עם כל הכבוד ליחסו הمبرיקים של ילדים דו קישוט, אין ספק שאזחים פריזאים תרמו במידה רבה להצלחה היוצאת מן הכלל של הקמפיין. בשנת בחירות, לא הזעם הצדוק של שחקן, כרייזטטי ככל שהוא, הוא מה שיאילץ פוליטיקאים לפעולה. הלוחץ הציבורי הוא שmdir שינה מעיניהם. ואם אזרחים מן השורה, שהם רוב המצביעים, מוכחים שמאבק מחוסרי הבית חשוב להם, הנה נולדת זכות יסוד חדשה, זכות לדיוו.

אבל למה, בעצם, הטרפו צרפתים בעלי ביתם למאבק? ההיסטוריה מוכיחה שהמאבקים החברתיים המוצלחים ה帖יינו בתמיכתם של AHLים של מאבקים חברותיים, שהלкам הצלichoohl וחלקם כשלו. אם ניתן לסקון מוטיב מרכזי במאבקים המוצלחים, הם ה帖יינו בתמיכתם של AHLים שהמאבק לא נגע להם שירות. מאבק האפרו-האמריקנים לשווון זכויות נהנה מתמיכה עצומה של ליבוראלים לבנים, שלא סבלו כלל אפליה ויכלו להיכנס לכל מועדון או מסעדה. מאבק הנשים לשווון זכויות זכה גם הוא לתמיכה גברית. האמנציפציה של

כל תושב פריז שוחרר על מיטתו החמה בליל חורף סגריי
תרם תרומה ממשמעותית לניצחון הקמפיין. כל אחד מאיינו
שמוכן לבוא ולהראות נוכחות, יכול לחולל את השינוי.
לפעמים נראה שהאנרגיה שלנו נחלשת, שאין לנו כוח
למלחמות. צדק חברתי נשמע יותר כמו מושג אוטופי מאשר
עד נתן להשגה. נאבקם של ההומלטים בצרפת הוא הוכח
נוספת שאין מקום ליאוש. סolidריות היא עדין נשק מנצח ■

"אין כמעט קבצנים יהודים", קבע טווין, ובצדק. גם היום
למרות כל הקשיים הכלכליים והחברתיים, בישראל יותר קל
לשאת עוני פשוט מאשר מוכנים לשאת אונך בנטול
- העוני הוא לא רק הבעיה שלך. אבל הערבות צריכה להיות
לא רק בתודות: אכפתיות צריכה גם להתבטא בעמידה.
לצד אלו שנאבקים לחיים טוגם יותר, לעיתים לטסי לחיהם.
המכנות הציבורית לבוא ולהתפרק בין שורות המוחים היא
זו שמכרעה מאבקים. וכך תמיד בדמוקרטיה, כל קול קובע.

http://www.aish.com/hsociety/diary/Solidarity_from_the_French.asp

■ רוף 2

ערוך ת'

מילון אבן שושן

תנווה: (נ) שינה, מצב המאפיין בפעולות
ותגובה לגירויים בעוצמה
הנמוכה מעוצמת התגובה בזמן
עירות. השינה תופסת קרוב
לשלייש מהיו של האדם
הממושע, אך למורות זאת ידוע
עליה מעט יחסית.

תנוועת נוער: ???

תנופה: (נ) הכה הראשון שמשופעל כדי להאייז.

בונים אחריות

תנוועה בדמאה

שחנביא מתאר את עם ישראל של שנות תשס"א. עול, עוני, פער כלכלי אדיר – מספר 2 בעולם כולו, ילדים רעבים ללחם, חוסר צדק ווישר.

כלנו נהנים לספר את סיורם של קמצא ובר קמצא. מישחו מאיתנו בסיטואציה דומה כיום, היה קם ואומר משוה? חורבנה של הארץ נחתם ונגזר על חוסר חסד וצדקה, על אידישות. ל- 10% מתושבי מדינת ישראל אין חשבונות בנקים מכיוון שהحسابות הבנק שלהם מעוקלים. פעולים מרוייחים 2000 ש"ח כשמנהל מרוחה בחודש 200,000 על כן נחרבה הארץ, והיא נחרבת בידינו ממש היום. "אין מה לעשות" אומרם כולם, "זה תמיד היה ככה", עוניהם. לפני שנים פונים לעשייה, עליינו לטפל בבעית האידישות, האידישות שלנו, שלוי ושלך.

העובדת שאנו יכולים לעלעלו בעיתון באידישות, או לעבור מחדש ת-א לסרט בערוצי, לעbor מכתבה על עוני לכתחבה על מכבי ת-א – איבדנו צלים אונוש. בסיס האדם באונושיות שבו, ברגשותם של לוֹזָלֶת, לְסִבְבָּה, לכַּאֲבָה שֶׁל אַדְםָן שִׁינְצָבָּן.

איבדנו צלים אונוש ואיבדנו את תנועת הנוער. בסיסה של תנועת הנוער בצעקה, בצעקה בחוסר המוכנות להסכים למצוות החברתי, הבטחוני. תנועת נוער שאינה צעקה אינה תנועת נוער, תנועת נוער אידישה, אינה תנועת נוער.

בשבתו שבילית עם גרעין "נחשון" של מחוז דן, התבררה לי בבהירות מטרת תנועת הנוער.

בפעם הראשונה הבנתי מדויק באמת יש צורך בתנועת נוער בימינו שלנו. האדם הפרטני, הבוגד יכול להתקדם בלימודיו ללא מסגרת תנועתית, והוא יכול להתנדב במד"א או במועדונית מול ביתו. על מנת לא Zukun ציריך קבוצה.

במציאות האידישה והקרלה, יש צורך בקבוצה על מנת להעיר את הצעקה של היחיד, האדם הפרטני מרגיש שאין לו כח לשנות, שאין לו כח להשפיע. הקבוצה נותנת לו את הכח לזעוק, נותנת לו את האמונה שזעקתו ת策רף לקלות רבים נוספים ותעלתה צעקה עצומה.

האדם הבוגד הניצב מול עיתון בודד, מבחן את זעקו, חוסם אתليب. אולם, כאשר הוא יודע שיש רבים נוספים, ישנה קבוצה אליה הוא שיר שמעוניים אף הם לשנות ולזעוק, ופתח את ליבו לזעוק ולעשות. יפרוץ את אידישות.

זהו תפקידה ומהותה של תנועת הנוער. לפועל, לזעוק, לשנות. להוות קבוצה של אנשים שלא מוכנים להיות אידישים, שרוצים להילחם נגד האידישות והקור הכבוש את ליבם. תנועה של בני נוער שמעוניים לזעוק, להילחם, לעשות מעשים קטנים וגדולים על מנת לשנות את המצב. לא לשתקו, לא להיכנע, לא להיות אידי. ליחיד אין כת. אך לתנועה יש. תנועה מתעוררת מן האכפתויות של היחיד ורוממת אותן לעשייה.

תנועה שמנגינה, תנועה שזעקה יכולה לשבר חומות. חוסר האמונה בכוכנו לשנות חונק כל עשייה, וחנק גם את האכפתויות. רק קבוצה, תנועה עם חזון ואכפתויות יכולה לשבר את חומות האידישות השוכנות בלב שלנו.

תנועה שאינה זעקה אינה תנועה, ותנועתנו (אנחנו) אינה זעקה ■■■■■

achi היה שליח בהונגריה לפני כמה שנים. באחת מנסיעותיו באוטובוס עירוני הוא הבחין, בראשו של אחד הנוסעים נתה בפתחו ונטול גוףו של הנוסע שלו. הסתבר שהוא קיבל התקף לב, ומה עשה הנוסע שלו? לא, הוא פשוט העיף את הנוסע החולה והזיז אותו הצדקה. ממש חוצפה, לקבל התקף לב ממש לידיו, החתנהגות חיים עוברת כל גבול.

כשהייתו ילד, תמיד חינכו אותך וסיפרו לך בעם ישראל המצב שונה, בארץ שורת אהווה ואהבה בין אדם לזרתו, כאן יש אכפתות אמיתי.

לפני כשנה נסע זוג מבוגר בכיביש ת"א-חיפה. הבעל מקבל התקף לב, אשתו יצאת מהרכבת ומנוופת לעזרה, אף אחד לא עוצר לעזור לה. כביש ת"א-חיפה, כאן בארץנו. מי חלף לדייה? ברכבים בכיביש נסעו באותה שעה חברים שלם, שכנים שלם, ואולי אפילו אחד ההורים שלנו חלף שם. אף אחד לא עצר להושיט עזרה. בעל נפטר מהתקף לב והוא מאושפז בבי"ח תשושה ומיאשת אין מדובר באירוע חד פעמי. עם ישראל חולה, חולה באידישות, ואלו רק היס��טומים. חוף הילטון בת"א – מריבה על כסא, אף אחד מסתובבים באותו עת על החוף, יום שיישי בצהרים בימי הקיץ החמים, מריבה מתפתחת, דקירה בעדרת בקבוק זכוכית שבו. אף אחד לא מתרעם. אני, לא אכפת לי. טוב, לא דקרו את אבא שלי, חוץ מזה, אם אני אתעורר אני עלול לקבל שירות עמוק ומשעמם לי זמן לлечת עכשו לטיפול רפואי.

בחגיגות תחילת השנה האזרחים בסינרמה בת"א נזכר בחור, אף מי שמתהפים ואף אחד לא מזין אצבע.

אם קוראים בעיתון על עוני ומחסור, על תאונות דרכים ופיגועים, קוראים ועובדים הללו.

אנו שומעים שבערים מסוימות ישנו 10% עוני. אנחנו רצים למקרה לוואדי מדברים علينا ונרגעים. מזל, לא מדברים עלי, אצלי הכל בסדר. לי יש אוכל במקרר.

בעיתוני החדש האחרון התרפסמה כתבה על מכירת חלק גופות בأخو-כביר, איברים מגופות שעברו ניתוח לאחר המוות. האם אחד הקרובים שלכם נפטר ו עבר ניתוח? סבא, סבתא, אורי דוד או דודה. יתכן שאיבריו נמכרו תמורה כסף. כסף, כסף, כסף. אין מקרים לגופות מכיוון שהכסף עבר לשכת המנהלים. אולי צה"ל דורשים שיקנו עבורים רכבים ב- 200 אלף שקלים במקום ר"ק" ב- 160 אלף שקל. כי הדבר הכי חשוב הוא דגם הרכב שלו. אולם ספורט מתמודט בבאר-שבע והורג כמה ילדים בכניסה. אבל לאף אחד לא אכפת ואף אחד לא לוקח אחריות. ליד מודעה העוסקת בעוני בחדרה ישנה מודעה על ערבית יי'ן וביגנות יי'ן. ליד ישן עשרות משפחות עניות והעירייה מארגנת ערבית גבינות יי'ן. עוסק, גזל, שחיות, גנית כספי ציבור, אונס, רצח, אלימות – זהו מדרית ישראל כו".

אבל כל עוד לא פוגעים בי הכל בסדר, מי נפגע בפגיעה? מי נפגע בתאונת זה בסדר, לא מישחו שאתה מכיר. מזל, סתם אחד עם חמישה ילדים בירושלים. נורא חבל, צריך להמשיך הלאה בחיים. אני פותח את פרקי הנבואה העוסקים בחורבן עם ישראל, ורגיש

ערבה של תנועת נוער

הרב אלישע אבינר

רחוב בעולמם של המבוגרים. חובהו של האדם היא להיות בעל "שם טוביה" כל ימי. כזו הייתה שרה אימנו - בת מאה כבת שבע! וכך התבטה הראייה קוק: "זאת היא חובתנו, לשמר בכל עוז תומת הילודים (ההתום של) הילדות וטוהרתה ולהעבירה לאיטה עם כל זהורה ונקיונה אל תקופת הגדלות, באופן שהגדלות רק תעניק לה את העוז והגבורה החסרים לה - גבורת הגוף וגבורת הרוח, אבל לא תהין להרים את התרונות היקרים של הילדות האהובה וחביבה עדי עד" (שם).

ומכאן לתרנגולת הנוער. תנועת הנוער היא מסגרת חברתית תומסת המלהיבה את בני הנוערים ומונעת אותם לאפיקים חיוביים. היא מנחנת אותם שלא לדרכם במקום, אלא לצעדן קדימה ולשאוף לחיים אידיאליים. תנועת הנוער היא מלאת תמיינות וערךיות. היכן מרכזים האידיאליים הגדולים אם לא בתנועת נוער?! מי שזוקק למתקנים, להיקח הוא פונה אם לא תנועת נוער?!

מהו תפקידם של הבוגרים? היא אינה צריכה למחוק את ערכי תנועת הנוער אלא לבסס אותן, להוסיף להם קצת הגיון רצינות וביטחון. הבוגרות אינה מחליפה את הילדות ואת הנערות אלא משלים אותה. ■

**היא מנהגת אותם שלא לדרכם במקומם,
אל לא למצווד קדימה ולשאוף לחיה
אידיאליים. תנועת הנוער היא מלאת
תמיינות וערךיות. היכן מרכזים
האידיאליים הגדולים אם לא
בתנועת נוער?!**

מי לא שמע את הורי גוערים בו בונוסת: "אנא, אל תהיה יlid". משנתברגר קצר, משתנה נסח הנזיפה: "אל תהיה נער!", יותר מאוחר: "אתה עדין מתלהב כמו חניך בתנועת נוער", ובהמשך: "אתה יותר מדי אידיאליסט" תפסיק לחשוב כמו מדריך בתנועה, ולבסוף: "פלוני הוא קומונר בدم, متى הוא ישחרר מזה?". מאוסף התגבות הניל היה ניתן להסיק שפרק החיים המורכב מהשלבים "עיר/חניך/מדריך/קומונר" הוא תקופה שרואו להשתחרר ממנה כמה שייתר מהר על מנת להציגף לעולם המפוכח של המבוגרים היודיעים לרשן את התלהבותם ואיפלו להשביתה. האמנם?! האמנם תנועת נוער הוא ערך ייחודי? חולף? בפתח פרשת "חיי" שרה נאמר: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, שני חיי שרה". על החזרות על הביטוי "שנה" (בעברית מקובל לומר: "מאה שנים ושבע שנים") דרשו חז"ל (בר"ר נח א): בת מאה כבת עשרים, ובת עשרים כבת שבע. חיי שרה כולם שוים לטובה". ותמהו רבים על דרשה זו, האמנם מכובד להתבהט כלפי שרה אימנו בזקנותה שהיא כמו ילדה בת שבע, אין לך עלבון גדול מזה?! התשובה (על פי מאמרי הראה עמ' 230) היא חז"ל רצוי למדנו כלל גדול: להיות בן שבע, להיות יlid, זה דבר נשגב, והלוואי שה מבוגרים היו ממשיכים להיות ילדים. מדוע? כיון שהילד הוא תמים, הוא ישר, הוא לעתים שוכב אבל יש לו "שם טוביה". חזקנה אינה צריכה למחוק את הילדות אלא לשמר אותה ולהגן על תמיונתה מפני קשי החיים שמצויים

בונים אחריות

לזקטים אַפְּרִים - מִגְשִׁים מִלְּגָם

■ אַנְגִּיל הֶפְּגִּיאָה:

חניכים יכירו את ההיסטוריה של ההגשמה בתנועה.
חניכים ירצו להיות חלק מההגשמה בתנועה במסגרת חג"ס.

■ אַבְּרָהָה הֶפְּגִּיאָה:

1. חשיפה להיסטוריה של ההגשמה בתנועה לאורך השנים.
2. הכרת מבנה ההגשמה
3. מפגש עם ההגשמה הסΝיפית / האזרית.

■ אַהֲרֹן הֶפְּגִּיאָה:

1. חשיפה להיסטוריה של העשייה בתנועה לאורך השנים.

על הקירות תלויים פלקטים עם מידע על העשייה בתנועה לאורך הדורות (נספח 1). החניכים מתחלקים לשתי קבוצות ובמשר עשר דקות מסתובבים בחדר ולומדים כמה שיטור מידע (ברקע כדי להשמיע את השיר "להיות עזרא" או שיר התנועה בכלל).

המשך:

על הרצפה פורסים ציר זמן של שנים מהקמת התנועה עד היום (נספח 2), וגלגל אפשרויות (נספח 3). כל המשחק של הקבוצות צועדים שנה אחר שנה לאורך הציר כשל כל קבוצה בתורה מסובבת את הגלגל (חז' או בקבוק שמחובר אליו בסיכה מתפצלת), ומתייחסת לשנה הכתובה בצד מתוך המטלה עליו הם נעצרו (נספח 4):

- לנחש לפि התמונה מה קרה בשנה זו בתנועה.
- לומר איך המספר קשור לשנה.
- מסיימה.

- הפתעה (שימוש לב שעילים להcin / להביע הפתעות בהתאם לכתוב).

2. הכרת מבנה ההגשמה

העשה המרכזית של התנועה התקיימה בתקילה בהקמת י"שובי וביציאה לגרעini הנח"ל. התנועה עשתה דברים חשובים נספים, כמו שנת שירות, הקמת הגרעין התורני הראשון ועוד, ועיקר העשייה התקיימה לאחר גיל תיכון (גלאי התיכון).

עם התפתחותה וגדילתה של התנועה מחד, והרחבת אפשרויות העשייה לאחר גיל תיכון מайдך (מגון ישיבות הסדר, מכינות ישיבות גבוהות, שירות לאומי ומדרשות), פחתה העשייה החת"ישבותית במסגרת תנועות הנוער. במקביל, נוצרו צריכים חברתיים ורוחניים רבים, בחברה הישראלית הולכת ומעצבת, ובני הנוער נקראו מחדש לדגל.

משנת התשס"א - גרעין אחר, התחללה עשייה תנועית משמעותית במסגרת מחלקה הגשמה.

בכל שנה נבחר נושא בו יעסק הגרעין החדש בפרט, והתנועה בכלל, מtower בחינת הזרים הקיימים באותה תקופה. התנועה רואה את תפקידיה במתן מענה רחב ורלוונטי ולכך נרתמת מיד שנה לעשייה המתאימה לאותה תקופה.

על מנת להכיר טוב יותר את ההגשמה שהיתה עד כה, כדאי לחתיכים ללמידה ולהכיר את הגרעינים השונים. מומלץ להתחלק לקבוצות, כscalar קבוצה לומדת על אחד הגרעינים ומכינה פלקט חשיפה לגרעין. את הפלקטים תחלו בסינוף לקרואת השבת הקדשה או לקראת הפעולות הסΝיפית של הגרעין החדש בנושא המשימה שלו. על הגרעין אפשר ללמידה לחבריו הגרעין עצמו, מבוגרים, מתמנות, מקריאת דבר המזכ"ל בנותית השם ועוד. ניתן גם להcin מצגת או כל דרך יצירתיות אחרת שתחשוף את העשייה העצומה וחברוכה של ההגשמה בתנועה בכלל ובסינוף שלכם בפרט.

בונימ אחריות

נתונים בסיסיים על ההגשות הראשונות:

רקע	נושא	גרעין	שנה
אינטיפאדת אל אקצא, פיגועים רבים וקשים	כך היא גאלתם של ישראל כאילת השחר - העלאת המוראל הלאומי	שחור	התשס"א
דו"ח העוני	צימצום פערים חברתיים	אחדיעד	התשס"ב
מגמה חילונית אידיאולוגית שפיטה באرض, עליית שנייה בבחירה, בורות עצומה בקרב הציבור בכל הנוגע למושגים יהודים	שלטון התורה מטרתנו	שה"מ	התשס"ג
המשך העליה, ואחוזי פשיעה ועוני גבוהים בקרב בני נוער משפחות עלות.	קיוב גליות וקליטת עליה	עמייחי	התשס"ד
איומי התחנכות מגוש קטיף וצפון השומרון	חיבור עמי" לארצנו	כיסופים	התשס"ה
מצב רוחני ערבי של נזוק עמי" משוריין האמוניים, שהוביל להתחנכות, זכיות קדימה בבחירה, ועוד ...	החייאת עולמו הרוחני של עמ"י	התחיה	התשס"ו
40 שנה לאיחוד ירושלים ושיחזור יש"ע, חוסר הכרה עולמית בירושלים כבירת מדינת ישראל, מחשבות פוליטיות על חלוקת ירושלים והייתה בירת המדינה ח", ו עוד ...	שמם את ירושלים במרכז	דביר	התשס"ז

3. מפגש עם ההגשה הסניפית / האזרית

לשיקולכם כיצד ניתן להמחיש הכי טוב לחניכים ולהברר אותם לעשייה הברוכה והמשמעותית שמתרכשת במסגרת ההגשה:

- להביא מגשים / רכזת הגשמה לשוחח עם החניכים.
- לлечת לבקר במרכז הגשמה (אולי אפילו להכין משחו עם המגשים ו/או לעזור בהם שהם עושים).
- להראות קליפ / מצגת של ההגשה.

בונים אחריות

תרע"ט - הקמת התנועה.
התנועה הוקמה בגרמניה על מנת למנוע התבוללות בקרב בני הנuer היהודים. היא נקראה "עזרא" על שם עזרא הסופר, ודגלת בדרכו של הרש"ר הירש - תורה עם דרך ארץ.

תרצ"ב - הקמת גת רימון
גת רימון הוקמה בארץ ע"י חותמת הקשרה של התנועה. היו אלה קבוצות צעירים שעלו לארץ אחרי שהתחנכו בחותמת הקשרה בגרמניה, וסללו את הדרך לבאים אחריהם. גת רימון נקראה בתקילה "התחיה" ושם הוחלף לגת רימון על שם העיר הלואים ששכנה בנחלת דן. לאחר גת רימון הקימה התנועה קיבוצים ללא חותמת הקשרה.

תרצ"ג - התחלת עליית עוזרים ארץ
כהגשה חזון ההתיישבות בארץ ישראל והציונות, החלו רבים מחברי התנועה לעלות ארצה. ביום רב סניפי התנועה הם בארץ. בחו"ל התנועה פעילה ב-34 קהילות הפרוסות בתשעה מדינות: רוסיה, אוקראינה, בלרוס, גרמניה, ארה"ב, קנדה, צרפת, שוואי, ואנגליה. כמו כן מפעילה התנועה שליחים לזמן אורך, ושליחים לפרק זמן קצר לסמינרים ומפגנות בחו"ל. מטרת הפעולות בגולה הינה חיבור הנuer לחותם היהודית ויעידוד עלייה לארץ.

תרצ"יו - הקמת הסניפים הראשונים בארץ
הסניפים הראשונים הוקמו בפתח תקווה ובתל אביב, ונקראו "נער חרדי". מאז הקימה התנועה 43 סניפים ברחבי הארץ, מנהליה בצפון ועד באר שבע בדרום. כמו כן, במהלך השנים, הורחב שם התנועה לנער חרדי לאומי".

תרצ"ז - הכנוס הראשון של התנועה
הכנוס הראשון התקיים בירושלים. כינוס זה איחד את העוזרים שהגיעו עד כה לארץ, ואת העוזרים "ישראלים". "עזרא" הייתה התנועה הראשונה שהעבירה לפניה מספר שנים את משרד ההנאה הארץ-ישראלית לירושלים מtel Aviv, מתוך אמירה ברורה כי ירושלים היא בירתה הנצחית של מדינת ישראל. שגרירות של מדינות זרות וכן הנהגות של תנועות הנuer החילוניות, ממוקמת לצערנו בתל אביב, ולא בירושלים, למורות שבכל העולם מבני ציבור כאלו נמצאים בעיר הבירה.

תרצ"ח - מחנה ראשון של התנועה

בתחילת דרכה של התנועה נערך מחנה אחד לכל החניכים יחד. ביום מתקיימים שני מחרוזים של המחנה, שבוע בנינים ושבוע בנות. כל מחנה מחולק לשש שכבות גיל, כאשר לכל שכבה מתקיימת תכנית המתאימה במיוחד לה.

שמות המחנות השכבותיים: מחנון, גורם א' ב', קיז, צופים, סיירים.

תרצ"ט - הכינוס השני של התנועה

בחונכה תרצ"ט נערך הכינוס השני בבית גן בירושלים. בכינוס זה נבחרה לראשונה הנהלת התנועה בארץ ישראל, שתפקידה העיקריים היו הקמת ארגון ממוסד, שמירת הקשר עם הסניפים, ריכוז התנועה והקמת מחלקת הדרכה. הכנס השלישי התקיים בפתח תקווה בחודש מנחם אב תרצ"ט, בכינוס זה יש לראות את "כנסיסיס" של התנועה בארץ ישראל, לאחר שבו נקבעו למעשה קווי היסוד של התנועה בארץ. מאז מתקיימת עדיה אחת לארבע שנים, בה נערכות ה策בעות ומתקבלות החלטות ביחס לנושאים שונים בתנועה ובציבור בכלל.

תש"ב - סמינריון ראשון של התנועה

מסמינרין ראשון זה התפתח בתחום החינוכי בתנועה, וכיום מתקיימים במהלך השנה 3 שבתות למדריכים, יומ עיון וחמש"ז להגשמה, המשו"ש לסניפי עולים, במהלך חצי שנתי למדריכי אורחות, שבת גרעין, סמינריון הכשרה מנהיגות לגרעין חדש, סמינר הכשרה למרכזות, וסמינר קיז לסניפי המחבר.

תש"ד - תחילת הקמת יישובים של התנועה

במסגרת פעילות הנח"ל הקימו בוגרי התנועה 6 יישובים:

תש"ד - חוץ חיים

תש"ו - יסודות

תש"ח - נתיביה

תש"י - שעלבבים - שלhbvt

תשכ"ד - מבוא מודיעין

תשכ"ז - מבוא חורון

ה חיים ביישובים אלו הושתטו על דרכה של התנועה "תורה עם דרך ארץ". ח"י תורה מלאים, קיום מצוות ולימוד תורה, עם עבודות כפיים. קיום קיימים סניפיים של התנועה בחוץ חיים, שעלבבים, מבוא מודיעין ומבוא חורון.

בנייה אחריות

תשכ"ד - שנת שירות

עד שנת התשכ"ד גויסו הבנות לגרעini נח"ל כמו הבנים. 20 בנות בוגרות התנוועה ביקשו ליצור מסגרת מתאימה יותר לבנות, הן תורנית והן מעשית, וכך נוצרה שנת השירות. הרעיון הראשוני היה להשתלב בקיבוצי התנוועה, והבנות הופנו לחפש חיים לעזר בפעילויות הקיבוץ. כיום קיימים משלולים רבים ומגוונים של שנות שירות לבנות ולבנים, לדתים ולהילוגים.

תשמ"ד - הקמת הגרעין התורני הראשוני

הגרעין התורני הראשוני באرض חוקם ע"י מישל גולדלבסקי, בוגר סניף ירושלים, בבית שמש. מתוך החלטת הגרעין החלו לkommen ארגונים רבים העוסקים בגרעינים תורניים. הארגון הראשוני נקרא "ועל תורה" וכיום יש כעשרה גרעינים תורניים שפועלים במסגרתו. ארגון נוסף שהוקם ע"י בוגרי התנוועה הוא "ראש יהוד" הפועל בעיקר בגוש דן, והוקם על ידי ישראל עיריא, בוגר סניף בני ברק.

תש"ג - פתיחת קבוצות חינוך מיוחד

קבוצות לילדים החינוך המיעוד, נקראות "ארזים" ופועלות בעיקר באזורי ירושלים. כיום קיימות 4 קבוצות (בסניף מרכז, רמות ואפרת). למדריכי ארזים ליווי מקצועני ייחודי על מנת לקדם את החינוכים המיעודים באופן המתאים להם וחותם ביותר.

תשנ"ט - הקמת סניף עולים ראשוני

סניף העולים הראשוני הוקם בשכונת דניה ברחובות ע"י גרעיני גשר ווובל מסניף רחובות, ובתמיכת רצ' האזורי ומרכז סניף רחובות. מטרתו המצחרת של הסניף היא להיסגר - ככלומר, שלא יהי צורך בסניף ייחודי לילדים מממשפחות אתיופיות כיון שהם ישתלבו באוכלוסייה הישראלית לגמר. כיום ישנן שלושה סניפים המיעודים לאוכלוסייה האתיופית (דניה ברחובות, מסרת בפ"ת, וمبرט באשדוד), ושלושה סניפי שילוב (עקרון, משגב-רחובות, ולוד).

תשס"א - התחלת ההגשמה התנוועתית לגילאי התיכון

בגרעין לאחר הchèלה ההגשמה התנוועתית. חברי השכבה הבוגרת (חג"ס) מקבלים גושא, ממנו נגזרים המשימה והשם שליהם, ופועלים למען קידום הנושא עם ישראל. ההגשמה פועלת ב מגוון צורות ו דרכים, בהתאם ליכולות ולצריכים של כל סניף וכל אוכלוסייה. מחלוקת הגשמה התחליה עם 3 סטודנטיות בתיכון פר"ח וכיום בה'ה עובדים בה רכיזים ורכוזות רבים, בפרישה ארצית.

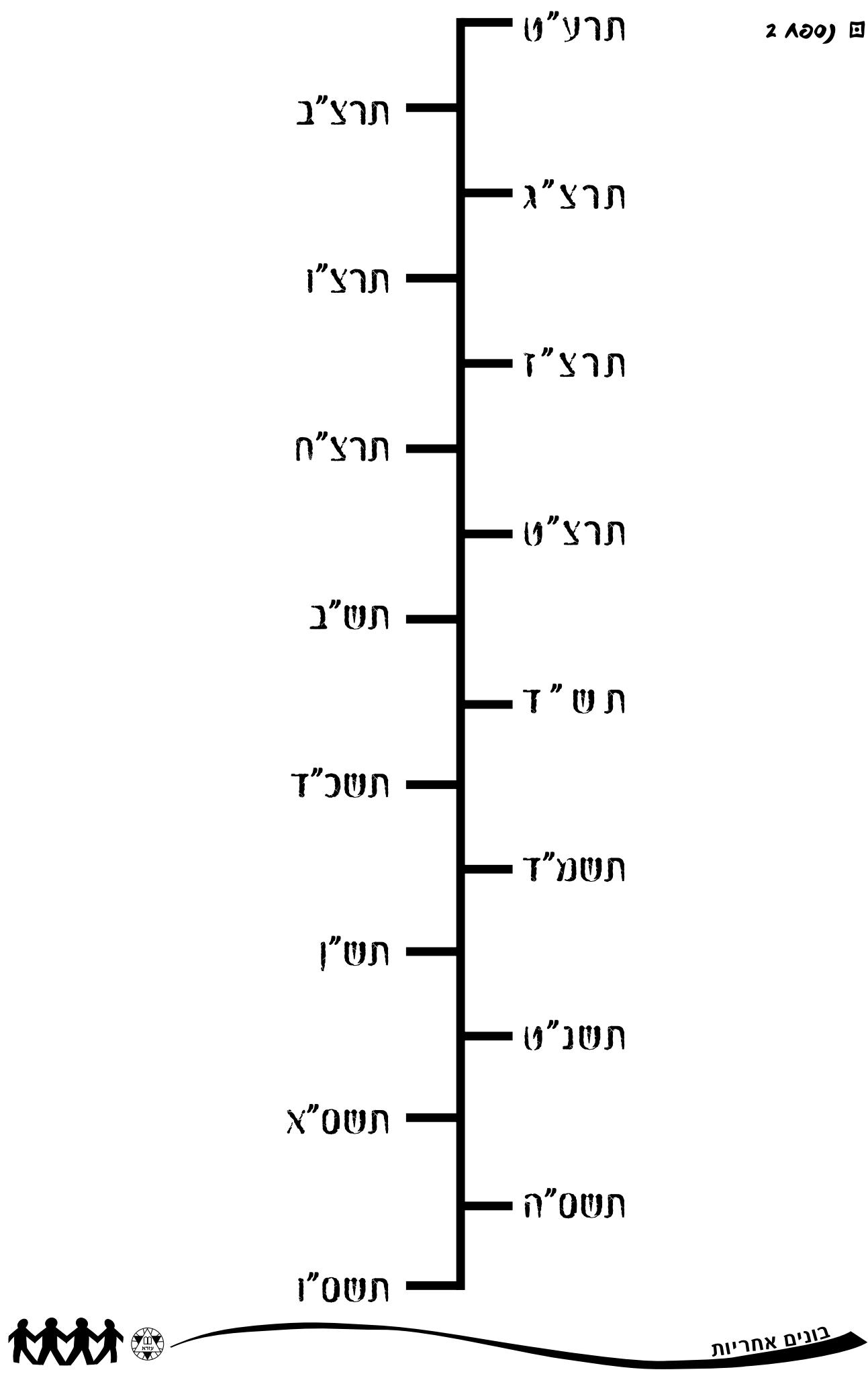
התשס"ה - הקמת "למען אחים" לסייע למגורשי גוש קטיף וצפון השומרון

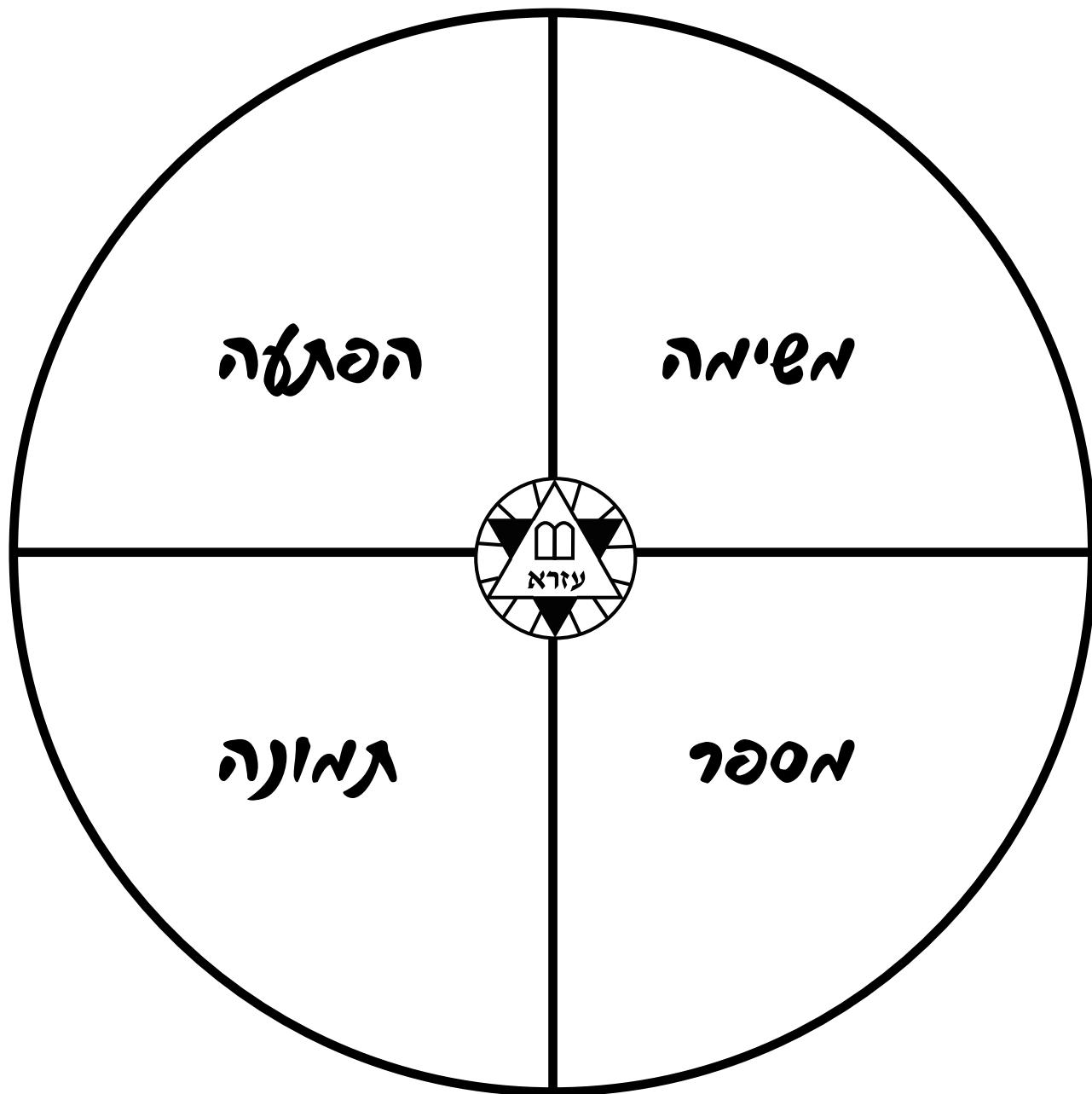
הכנות ההתנתקות, שהתבצעה בקי"ץ התשס"ה, חובייה להריסט 22 יישובים מפוארים בגוש קטיף וארבעה בצפון השומרון, ללא מענה לאלפי התושבים שנשארו בין לילה ללא בית בסיום היום הראשון לגירוש, כשמיota מתושבי נווה דקלים הגיעו למולנות בחבורי הארץ, הבינה התנוועה כי יש צורך במתן מענה אזרחי למען התושבים. בין לילה יצרה התנוועה קשר עם גופים נוספים (ידי שרה, ועוד מתישבי גוש קטיף, בת עמי, מועצת י"ע, תא כתום של הסטודנטים ועוד) והקימה את ארגון "למען אח"י" שבו שמו שונה ל"למען אחים".
"למען אחים" נתנה מענה מיידי למגורשים שהגיעו חסרי כל, מזון, ביגוד, פתרונות כביסה, אירוגן פעילויות לילדים, סיורים, ספרים, מפגשים לבני הנוער שפוזרו ברחבי הארץ, ועוד. כמו כן, הוקם מטה סיוע משפטי וטיפול למען אחים.

התשס"ו - שותפות במטה "ישראל ביחיד"

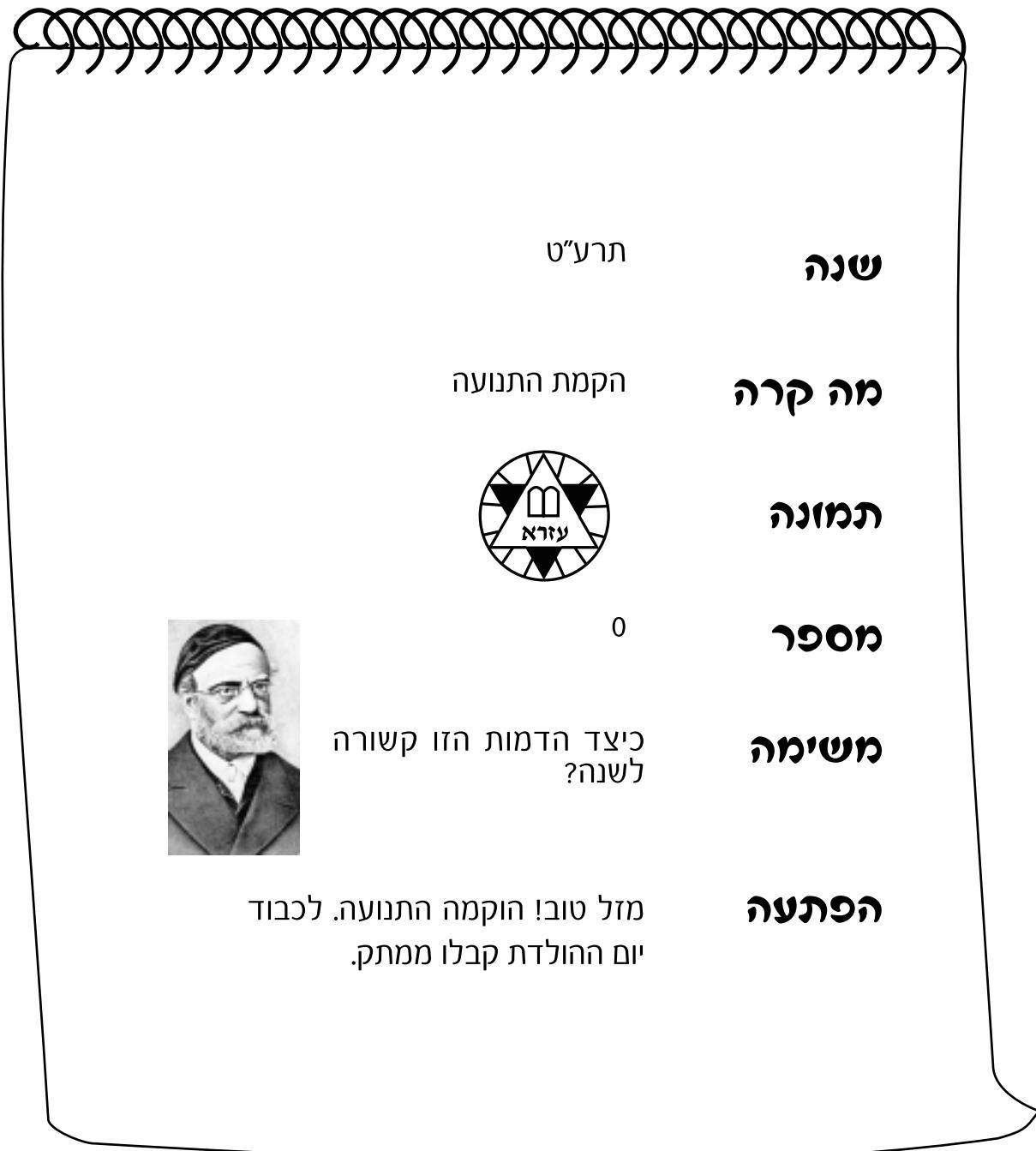
בקיץ התשס"ו, כתגובה לחטיפת 3 חייל' צה"ל (גלעד שליט, אחד גולדווסר ואלדד רגב) ומתח קטיישות על צפון הארץ, פרצה מלחמת לבנון השנייה כנגד חזבאללה, שערכה 33 ימים. במהלך המלחמה עזבו אלפי תושבי הצפון (מחיפה וצפונה) את בתיהם, ואלפים נוספים נותרו בצפון במצוקה קשה. התנוועה הייתה מהראשונים בהצטרפו אל זק"א בהקמת מטה "ישראל ביחיד". "ישראל ביחיד" פתחה קווים טלפוניים לריכוז צרכים וביקשות מתושבי הצפון ותיווכם למען מתאים. ארגנה פעילות לילדים ומשפחות שהגיעו לרחוב הארץ, חילקה משחקים, מזון, ציוד לתינוקות וכדומה. כמו כן, דאגה "ישראל ביחיד" להחלקת מזון וציוד במקלטים בצפון הארץ, וחבילות שילחילים בגבולות.
התנוועה ארגנה גם שבוע קיינה לחניכי התנוועה מהסניפים הצפוניים (קרית אתא, קמק"ש, עמקה, נהריה), ע"י סניפי איזור מרכ"צ ומחלקות הgesma.

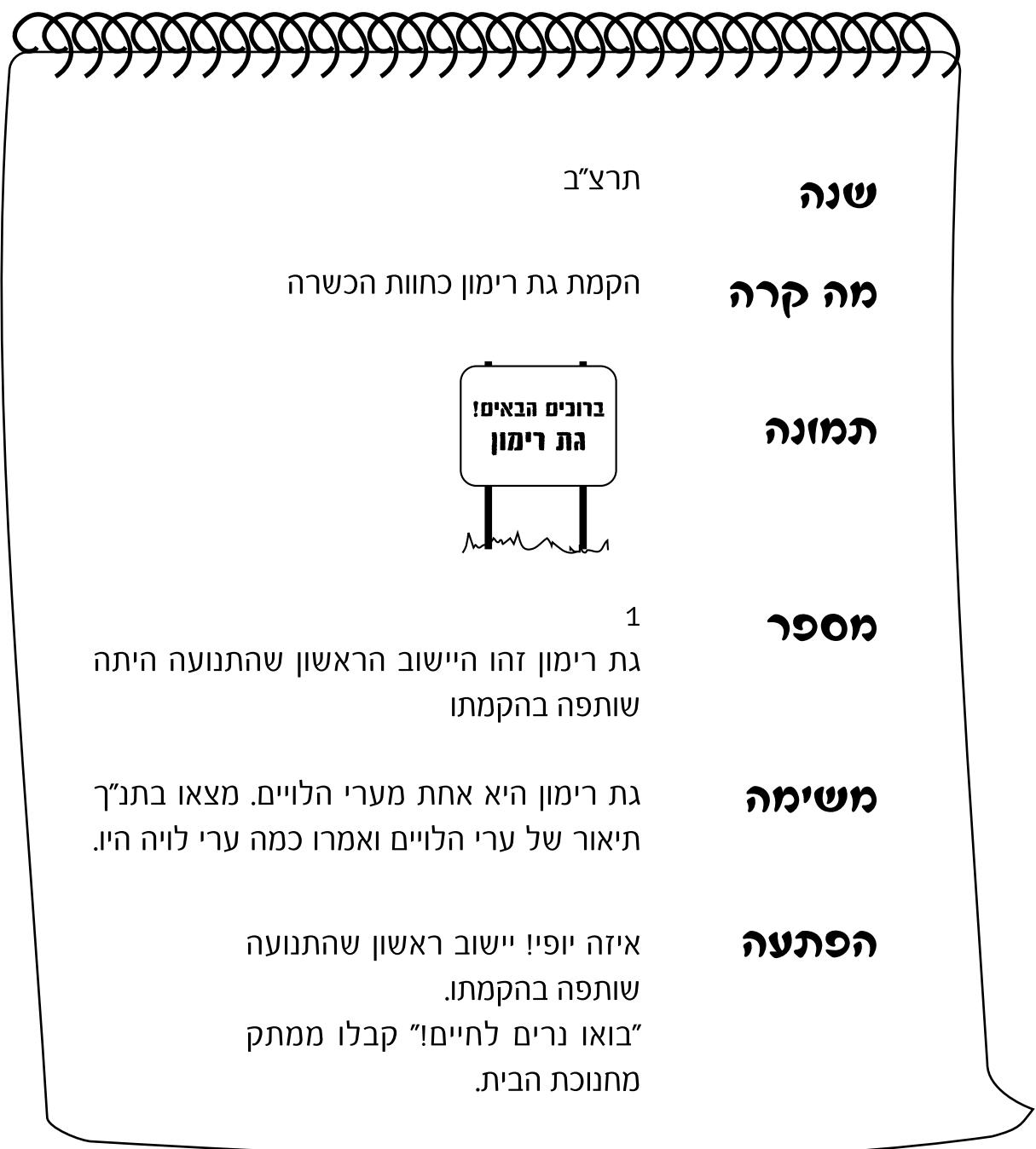

בונים אחריות

בונים אחריות

בנייה אחריות

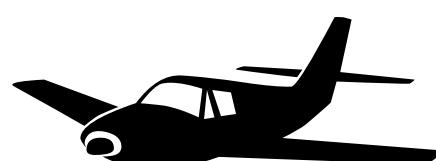

תרצ"ג

שנה

עליה ראשונה לארץ

מה קרה

תמונה

9

(עוזרא פועלת ב-9 מדינות בחו"ל)

מספר

כיום מטרת התנועה בחו"ל היא חיזוק הזיהות
היהודית ועידוד העלייה. אימרו 5 טיעונים בעד
עליה לארץ.

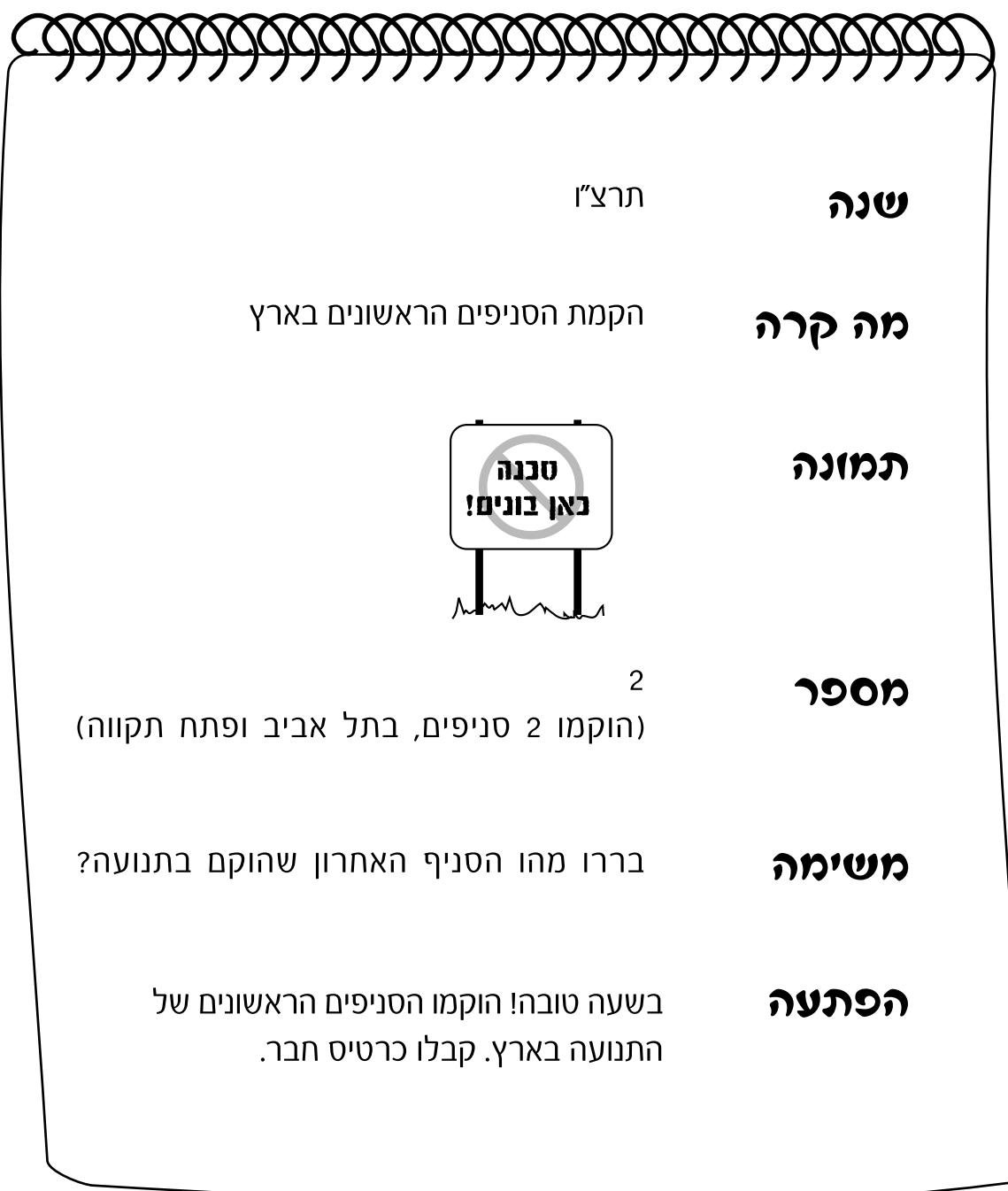
משימה

גרעין ראשון עולה לארץ. קיבלו
סוכריות מציצה, שלא תהיה לכם
בחילה בטיסה...

הפתעה

בונים אחריות

2
(הוקמו 2 סניפים, בתל אביב ופתח תקווה)

בררו מהו הסניף האחרון שהוקם בתנועה?

בשעה טובה! הוקמו הסניפים הראשונים של
התנועה בארץ. קיבלו כרטיס חבר.

תרצ"ז

שנה

מה קרה

(הכנס הראשון היה
בירושלים וה坦ועה הייתה
הראשונה שSEMBנה
ההנאה של הועבר
מ踏实 אביב לירושלים)

1
(כניסה ראשונה לתנועה)

תמונה

מספר

משימה

בררו מה הכתובה של ההנאה הארץית
בירושלים?

הפעעה

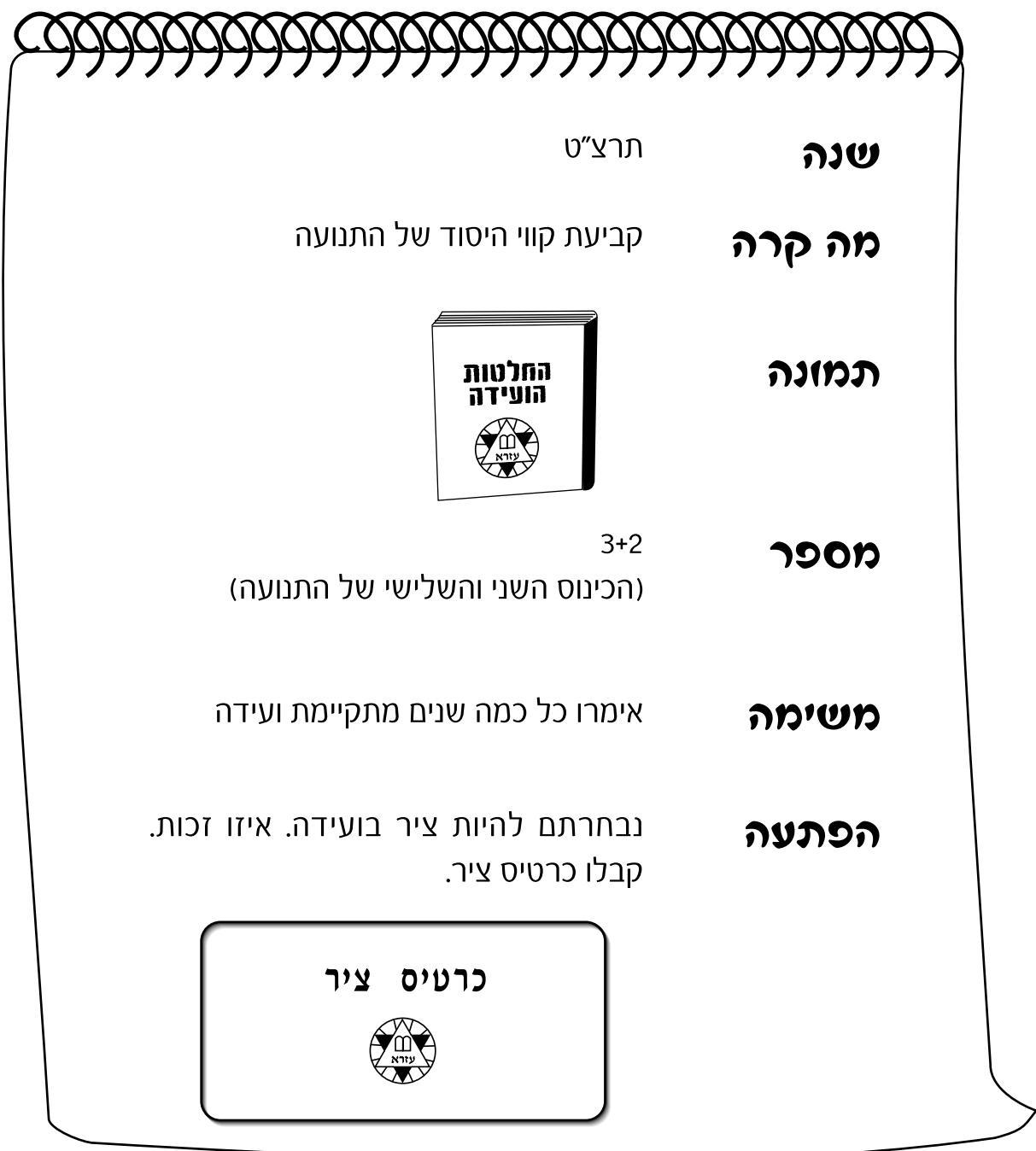
השתתפתם בכנס הראשון של התנועה.
הנה קצת כבוד שנשאר...

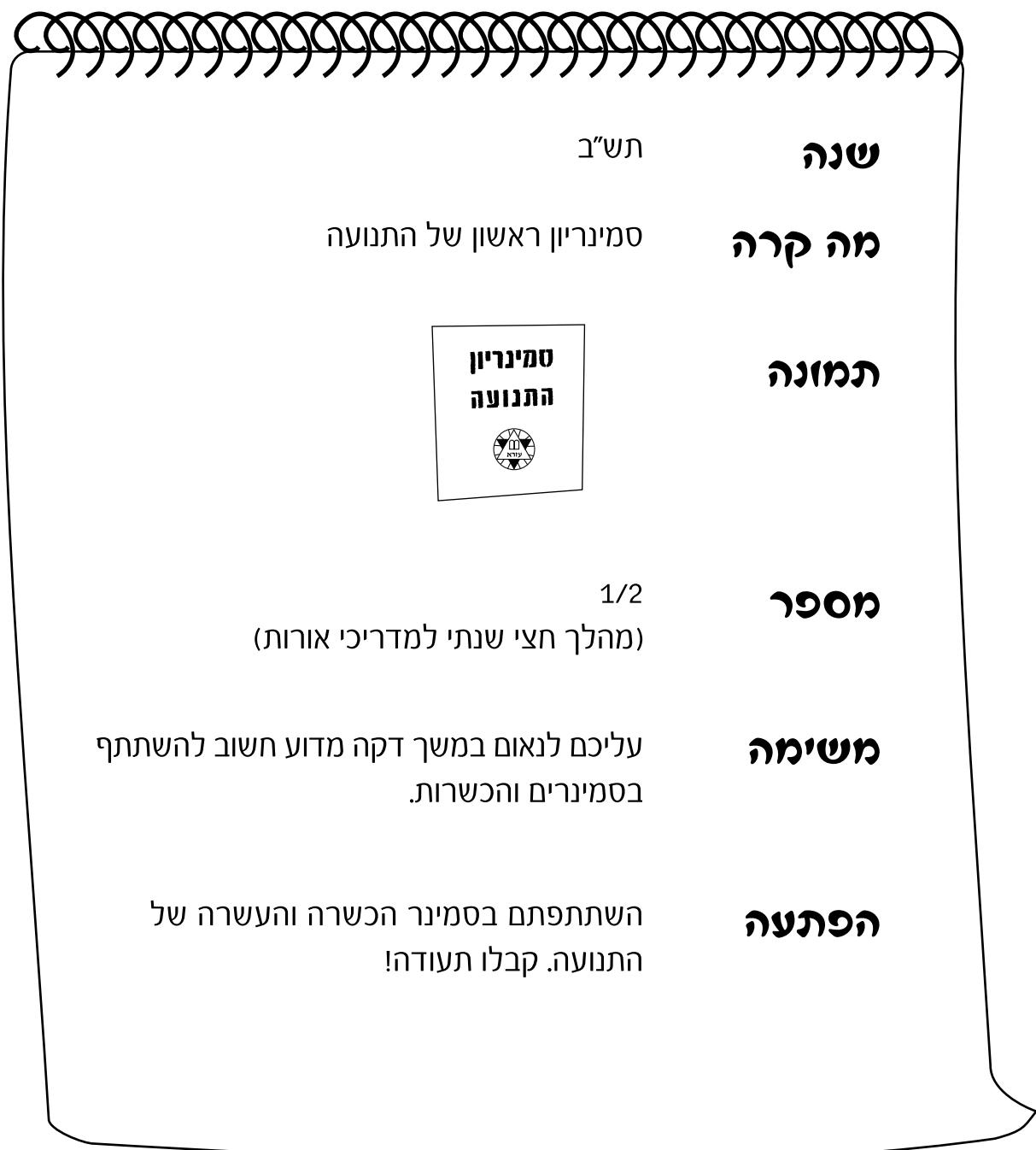
בנייה אחריות

בנייה אחריות

בונים אחריות

בנייה אחריות

בונימ אחריות

תשכ"ד

שנה

שירות לאומי

מה קרה

תמונה

מספר

20
(20 בנות היו בוגרין הראשון של שנת השירות)

משימה

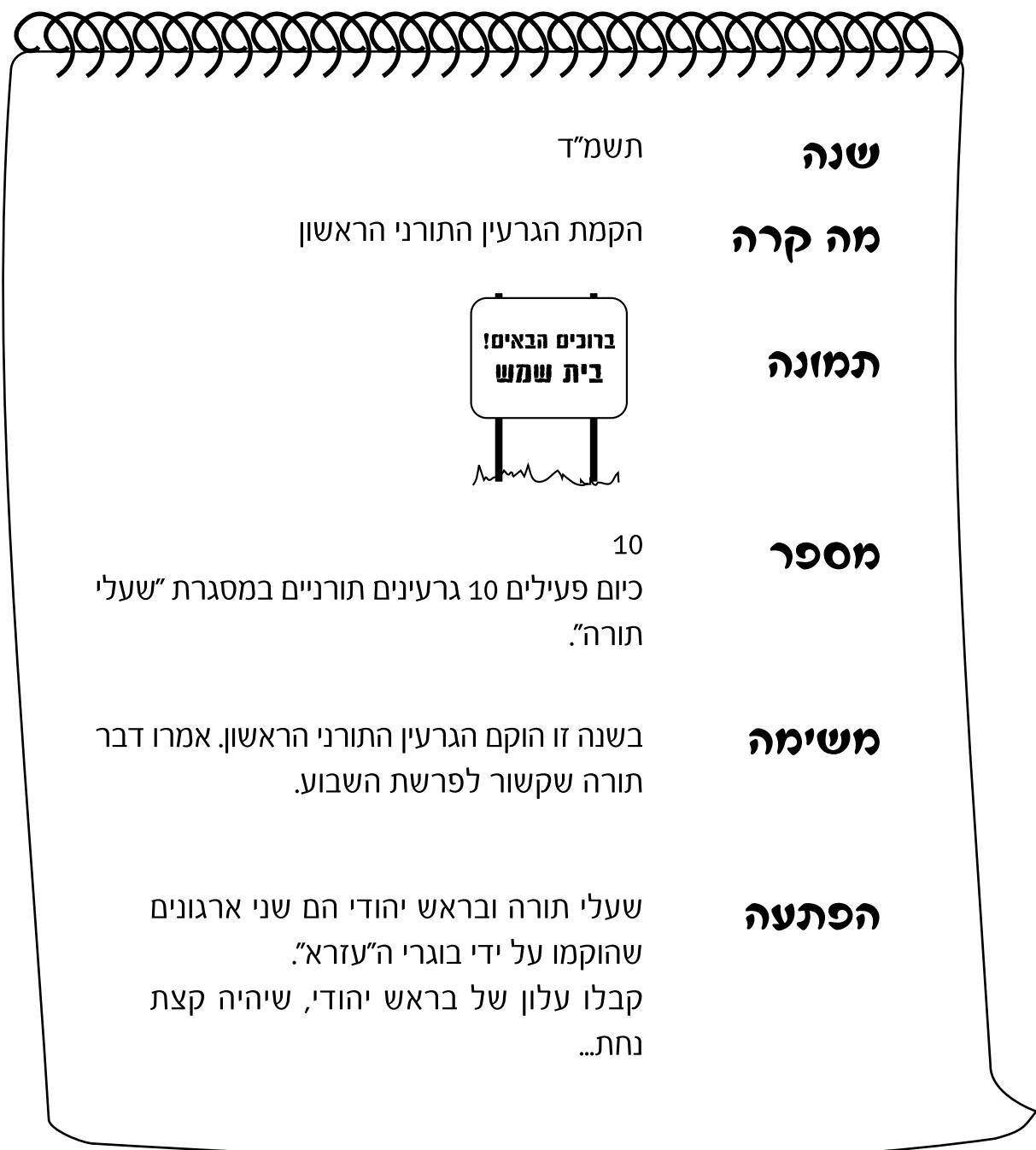
אמרו את שמות שלושת האגודות לשירות לאומי
שפועלות כיום (אגודה, עמינדב, בת עמי)

הפעעה

כל הכבוד! בוגרות התנועה החליטו ליצור
מסגרת של שנת שירות. קיבלו צל"ש על
היזמה.

בנייה אחריות

בנייה אחריות

בנייה אחריות

בנייה אחריות

התשס"ה

שנה

הקמת "למען אחינו"

מה קרה

תמונה

4+22

מספר היישובים שנחרשו בתכנית ההתנתקות

מספר

אמרו שמות של ארבעה יישובים מגוש קטיף או
צפון השומרון

משימה

הסרט הכתום סימל את המאבק הערכי
והאמוני בהתנתקות. קיבלו סרט כתום וזכרו
שיש להמשיך את העבודה החינוכית
והתודעה בחברה הישראלית

הפתעה

בונים אחריות

בוגרים אחריות

גנריון - זה לא יותר מהכין אגדה כדי להפוך אותה כמו אגדות:

- שלטי מידע מוגדים (נספח 1)

- ציר שניים (נספח 2)

- גלגל משימות (נספח 3)

- מתוך נספח 4:

תמונהות של דמויות:

הרשות הירש

החפץ חיים.

ציורים בהגדלה:

סמל התנועה

שלט "גת רימון"

מטוס

שלט "סכנה כאן בונים"

מגדל דוד

עצים

חיללים

ספר החלטות ועידה

חברת סמינריוו

שלט "בית שימוש"

עץ ארץ

שלט "שחר"

بول של גוש קטיף

סטיiker ושבו בנים לגבולם.

להcin או להבייא:

קרטיסי חבר

קרטיסי ציר

תעודת סמינריוו

עלונים "בראש יהוד"

מנעל סגור

פרחים

סרטיים כתומים.

לקנות:

ממתקים מגוגנים

סוכריות מציצה

שתייה קרה

שתייה חסsett (מוגצת)

cosaיות של אין

בונים אחריות

"אנשים קצחים" / הרוב עրן טמair

באהבה ובאמונה לפרש חוקת התשס"ז

שואפת לחיות חיים ממוצעים נורמליים בכל תחומי החיים – הכלכליים, החברתיים, הבטחוניים, ההשכליים וכו'. אך על מנת להגיע למצב נורמלי זה צריכה כל מדינה אנשים המוכנים לחיות "חיי קצחה" – מעבר לאמצע מבחן ההשכלה, המאכרים, הזמן וכו' כדי שהחברה יכולה לחיות באמצע. בכל קהילה ישנן וודאות שבחן נמצאים אנשים המוכנים לעבד

קשה יותר מהאדם הרגיל בדאגתם לביטחון, לחינוך, לקליטה וכו'. אם ח"ז לא היו בחברה אנשי 'קצחה' לא רק שהוא לא תצליח לעלות ולהתפתח אלא לא תוכל להתකיים בחו"ם אמצע נורמליים וללא את התפקיד והתפקיד. זאת ועוד, לא רק שאנשי הקצחה אינם מקטרים ואינם מתוסכלים על היותם כאלה, אלא הם שמחים בעבודתם ובתפקידם, וראויים זאת כזכות גדולה שנפלה בחלקם. זו 'מיטתה' שעליה דבר ר'ל. כל חברה צריכה להוציא מתוכה אנשים בעלי אחריות ויזמה, אנשים אידיאיסטיים

הדוגמים באמת לטובה הכלל גם עד כדי 'מיתה'. ככלומר, הם מתמסרים לתפקידם על חשבון נוחות, פרטיות וצריכים אישיים.

אויה להחברה שאין בתוכה מי שМО肯 לחתת אחריות בשבייל מימוש ערכיה אידיאלית. החברה הישראלית יומם צריכה הרבהה אנשי 'קצחה' בתחומים רבים, בבתי מדרש, בחתיישבות, בחינוך, בצבא, בפוליטיקה, בכלכלת, בתקשורת, בגידול משפחות גדולות ועוד ועוד, וכל זה מtower חיים של תורה אמתית ושלמה, וכך ורק כך נזכה לח"י אמצע תקנים נורמליים בכל תחומי החיים המعيشיים והרוחניים. הטוביים לקצחה!

על הפסוק המופיע בפרשتنا (במדבר יט) "זאת התורה אדם כי ימות באוהל, כל הבא אל האוהל וכל אשר באוהל יטמא..." המציין דין הלכתى בדיני טומאת אדם וכליים והנקרא דין אוהל, דרש ריש לkish בגמרא (ברכות סג ב) "מנין שאין דברי תורה מתקיימים אלא بما שמיית עצמו עליו שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באוהל..."

יש לשאול למה ה_ticksון ריש לkish בהדריכתו שעליו 'למות' על דברי תורה, הרי ברור שאם הדברים פשוטים אז כיצד علينا לגנות 'מיתה' זו בחינוי המשיים?! תשיבות שונות ניתנו לשאלת זו ואחת מהן היא תשובה העקרונית של הרב קוק (עמ' 390): "כשם שבקיבוץ הנזכר ליישבו של עולם, התכלית של הנהננה הקיבוצית היא שיחיו בני אדם יושבי הארץ חיים ממוצעים מסודרים. אמן כדי שהכל יגיע לחיים ממוצעים, צריים אנשים ייחדים, עומדים על משמרות עבודה

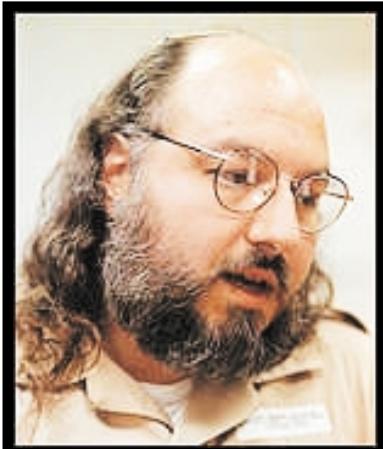
הכל, להתנדב בעבודה הרבה יצאת חזץ לגבול האמצעי, כעבודה אנשי החיל (הצבא) שלפעמים ינדדו שינה מעיניהם ויעמדו הcn על המשמר שעות רבות יותר מהערך הראי לח"י ממוצעים. והם מקבלים באהבה את העול הזה, אם בעלי נפש הם ושמחים בעבודתם, באשר יודעים הם, כי רק בהתנדבם הם להעמיד את מצב חייהם במצב יצאת מגבול הסבל הממוצע, יצלוו את בני אומתם בח"י ממוצעים... אם אנשי החיל ישבו להיות מתנהגים בח"יהם בגבול הממוצע איזה היהת המדינה אבודה ולא תשיג גם אורחות חיים ממוצעים, כי חמס ושוד יתרבה בה וידי צריה תשיג להדפה ולכלותה מעל פני האדמה". הסבר: כל חברה, כל קבוצה אנשים,

**אם ח"ז לא יהיה בחברה
אנשי 'קצחה' לא רק
שהיא לא תצליח
לעלות ולהתפתח אלא
לא תוכל להתקים בחו"י
אםצע נורמליים ולאט
לאת התפקיד והתפקיד**

בונים אחריות

יונתן פולארד

בוחן כסלו תשמ"ה נרדף יונתן פולארד באלה"ב באשמה ריגול לטובת מדינת ישראל. יונתן הצלח להגיע לשגרירות הישראלית על מנת לקבל עזרה, אך הוא נמסר לארצות הברית.

מאז, ללא משפט, ככלא יונתן בתנאים מחריפים, מזה 22 שנה. העונש הממוצע ל"עבירה" כמו של פולארד היא עד 4 שנות מאסר בלבד!

רק בתשנ"ח הוכר פולארד כסוכן ישראלי:

"יונתן פולארד היה סוכן ישראלי אשר טופל על ידי מי ששימשו כבעלי תפקידים בכירים ברשויות ישראליות מסוימות - ל.ק.מ. (לשכה לקשרי מדע). לאור עובדה זו מכירה מדינת ישראל במחוייבותה כלפי ומוכנה לשאת באחריות המלאה הנובעת מכך".
(מתוך ההחלטה ביהונתן כסוכן رسمي)

יונתן לקח אחריותו העביר מידע חיווי לביטחון המדינה, והציג בכך ישראל לא עושה דבר על מנת לשחררו מהכלא האמריקאי.

יונתן פולארד, האיש שאין לו עצמה / הרב שלמה אבינו

באהבה ובאמונה – כ' בטבת התשס"ה | 01/01/2005

זמן רב אנו עומדים תחת הגשם וורטבים, ושוב שאנו עושים זאת למען יהונתן, שכן הוא נרטב עבורה בכל מלאו עצמותו. הוא איש שלא חשב על עצמו אלא רק על אחרים, וביטל את עצמו למען אחרים. שמא תאמרו: סוג זהה של אדם שאינו חושב על עצמו אלא רק על אחרים, יבו עליו הкорות ולא ישאר ממנו ذכר, ובעולם הזה רק מי שיש לו מופקים, הוא שישרוד, על פי הדורותיים החברתיים: החזק שורד, בעוד המוטור ועדין הנפש נעלם. לא כן הוא. הדינוזאורים האגואיסטיים שלא דאגו אף לילידיהם נכחוו, ולעומתם הציפור שרובצת על הבנים, שרדה. ועוד שאנו מדברים על ציפורים, איפה כל הממלכות שהציקו לנו, מצרים, בבל, פרס ו מדי, יון ורומא? נעלמי! ואנו, עם ישראל - כאן!

מה היהodia האגואיזם בימי קדם? סודם! הם סירבו לתאות אורה לעני מחשש שלא יישאר להם מאומה. בחורה שריחהה על עני נשפה ובחורה אחרת נמרה בבדש ונעהקה מדברים עד מוותינו ומיהו הקצה של אדם שאין לו עצמו אלא רק אחרים? אברם אבינו, שרך להכניס אורחים ולדאוג להם כפי יכולתו, אפילו בהיותו כואב מברית המילה, ומוחרר לlots מימין או משמאלי; כאשר נודע לו שלוט שבוי, אין עושה חשבונות ורים אלא מגיסט את כל תלמידיו כדי להציגו; מתפלל על סודם. אך אל נא תהשבו שבגלל הוותו מסווג "אדם שאין לו עצמה" - היה מסכן. לא כן, הוא היה עשיר יותר מסודם. גם יצחק אבינו היה עשיר מאוד, עד כדי כך שאמרו: מזבל פרדותיו של יצחק ולא מזבבו של אבימלך.

לאברם אבינו היה לב כוב, הוא חשב על אחרים ולא על עצמו. וכן אליעזר עברם חיפש עבור יצחק אבינו בחורה שאינה חושבת על עצמה אלא על אחרים, רצה מן הבאר אל השוקת להביא מים לכל צמא, ו"אתה הכתת" (בראשית כד י). רואה היא לו שתהה גומלת חסדים וכדי LICENS בביתו של אברם" (רש"י).

וכן משה רבנו, היה נסיך מצרים אך יצא אל אחיו. מה שענין אותו, זו האחווה. פרעה הציע לו תפקידים ורכבים אך הוא רצה דזוקה להיות אחראי על מחנות הריכוז כדי לעזור לאחיו. כשהראה איש מצרי מה איש עברי, לא עשה חשבונות ורים אלא הרג את המצרי. הוא ידע שמעתת ירדפוו כל משטרות מצרים, ואכן זה מה שקרה, וד' עשה לו נס, "ויצילני מחרב פרעה" (שמות יח ז). הוא לא חשב על עצמו אלא על אחרים. גם כאשר הגיע למدين ראה את הרועים מציקים לבנות יתרו, על אף שראו שאדם זה ביום הראשון, ינמק את הפרופיל ולא יתבלט, הוא לא עשה חשבונות של עצמו אלא של אחרים.

יש סוג אדם שאין לו עצמו ויש סוג אדם שיש לו רק עצמו. יהונתן הוא סוג שאין לו עצמו. וכי לא ידע מה עלול לקרות? וכי לא ידע שהאמריקנים קנאים, אכזרים וקשים בתחום זה? ואמנם הוא מסר את נפשו לא רק באופן חד פגעתי אלא על כל פיסת מידע. דומה הדבר לים סוף שלא נבעק מכך כאשר נחשון קפץ (פירוש ורבנו בחוי), אלא ככל שהתקדם כך נפתח הים לפני "הים וראה וינס" (תהלים קיד ג). כל פיסת מידע - פיסה של מסירות נפש. גם כאשר נתפס, הוא עיכב כפי יכולתו כדי שאנשי הקשר הישראליים שלו יוכלו להימלט. זה אדם שאין לו בעולמו אלא אחרים. גם עתה בבית הסוהר הוא דואג לאחרים, מתחנני, משגר את אשתו לנחם אבלים, ועשה מרווח כל מה שיכول.

כל מהותו של עם ישראל היא סוג אנשים שאין להם עצם אלא אחרים. כתוב בשולחן ערוך ביחס לבחירת בן זוג שיש לבדוק היבט שלא יהיה מן הסוג שיש לו רק עצמו. שמא כל אינו יהודי אלא גבעוני (שו"ע אה"ע ב), כי gabuvim לא מבני ישראל מהו, אין להם לב, וישראל הם "בישנים, רחמנים וגומלי חסדים" (יבמות עט א).

בונים אחריות

אנו בני ישראל, החשבים על אחרים, מתייצבים מול אדם שחייב הרבה על אחרים, ועלינו להכיר לו טובה. הכרת טוביה היא עוד לפני לב טוב. גם מי שאין לו לב טוב לפחות יכיר טוביה למי שעשה לו טוביה. ספר חבות הלבבות מבאר שהא"ב של כל המוסר וכל המידות הטובות זו הכרת טוביה.

הכרת טוביה היא קיצונית אצלונו, אפילו כלפי המצרים. "לא תתעב מצרי כי גור היה בארצו". זו הייתה הכנסת אורחים נוראה של שעבוד בפרק, גזרות קשות לזרוק תינוקות ליאור ולשחוט ילדים עברו דם! בכל זאת, לא היה לנו מקום חלופי להיות בו. ויש להכיר טוביה לכלבים, שכאשר יצאו ממצרים, לאחרן כלב לשונו. יצאו בחוצאות, מלאר המומות בעיר, כלבים בוכים (בבא קמא ס' ב'). לו נבחנו אז הכלבים כאשר יצאו מילויים, זה היה גורם פאניקה נוראה, אנשים היו נדחפים ונדרסים. لكن אם יש נבללה, לכלב תשליקו (שםות כ"ב ל'). וכי זה אותו כלב? וכי לכלב יש בחירה חופשית? אלא בהכרת טוביה אנו הולכים עד הסוף, כי היא יסוד הכל!

יתר על כן, את מכת הדם ביאור לא משה רבנו עשה, כיון שהמימים הצליוו. וכי אלו אתם מים? וכי למים יש בחירה חופשית? אלא הכרת טוביה למים! כן במקת שחין, אהרן הוא שזרק את פיח הכבשן, מתוך הכרת טוביה של משה רבנו שחול הצלין, "ויטמנהו בחול" (ב', י"ב).

הכרת טוביה למצרים, לכלבים, למים ולעפר! עד כדי כך! ואין הכרת טוביה ליהונתן פולارد? לא ייתכן! לא ייטה שפל הגענו? כל עם ישראל היה צריך להתגיים כדי להצלילו. כך נוהג עם וכל וחומר מדינה. אחד בשבייל כלום וכולם בשבייל אחד - אמם אין זה כתוב בגמרה, אלא על ידי אקסנדר דימא - אבל זה נכון.

לצערנו, אנו בעולם של שקר, אין רואים בו את האמת, אין רואים למי יש לב טוב. וכך צד לוחמים בעולם של שקר? בעוזרת האמת! האמת מכחודה, מוריידה ומוחסלת את השקר! העולם מלא שקרים. שקרים על יהונתן, שקרים כאלו ארץ ישראל אינה שלנו ושקרים על התורה. נגד השקר אי אפשר להילחם במקלות, אלא על ידי שאומרים את האמת שוב ושוב. השקר, היצור הרע, הסטריא אחורא, הרוע, והנbezות - מפחדים מן האמת יותר מכל. כל הזמן יש לחזור על האמת. בעוזרת אמת אחת, אפשר להכחיד הרים ענקיים של שקר.

אמת של תורה, של חסד, של אנושיות - מרחיקה את הרוע, את השקר, את הסטריא אחרא, لكن אנו נקראים לצעק כל הזמן את האמת. הכל מלחמה אחת, מלחמה על האמת, מלחמה למען יהונתן ועוד מלחמות רבות. תtan אמת לעקב, והקב"ה, חותמו אמת.

מי שעושה חסדים בלי חשבון דבק במידותיו של הקדוש ברוך הוא. מידות רבות יש לו לריבונו של עולם, אך המידה הראשונה, לפני הכל, מעל הכל, יסוד הכל, שורש הכל - היא החסד. עולם חסד יבנה. ריבונו של עולם עושה חסד בכל יום ובכל עת ובכל שעה ובכל רגע. מי שעושה חסד דבר בד', בין שיש לו כיפה, בין שאין לו כיפה. זו רוח עליונה המפעמת באדם ממורומי מורומים. "היאו לי היה טוב לכל, בא מקור עליון", כתוב מן הרב קוק (אורות הקדוש ג' שט"ז). להיות טוב לא כתוצאה מחשבונות, אלא משומש שהטוב הוא טוב. זו מידתו העליונה של ריבונו של עולם והוא לפני הכל, לפני כל המדע ולפני כל ההתחכחות, לפני כל התורה ולפני כל הקדושה. לפני הכל - חסד!

זהוי מידתו של יהונתן אשר נעל על גבו משימה כה גדולה. יש פתגם אמריקאי, שלעיתים אדם נושא על גבו מאורעות גדולים יותר ממנו. ההשגה האלוקית בחרה בו לעשות חסד גדול זה ולהביא הצלחה לעם ישראל.

את האמת הזאת علينا לצעק כל הזמן, היא תגרש את החושך, את החומריות, את האגויזם, את התאווה, את האדם אשר אין לו אלא עצמו. וכי יש אין לו אלא אחרים, הוא האדם המאושר.

התאספנו תחת הגשם בשבייל המצווה הגדולה הזאת של שחרורו יונתן, וכל מי שנמצא בה הוא שליח של האמת הזאת, בכל מקום יכיר עלייה, אחרים ישמעו ואם ייחזו עלייה, כך תלו אמת זו ותתפשט באומה כולה.

אנו מזמנים ליום שבו יהונתן יצא לחופשי וייעמוד פה, ישא דברי תורה, אנחנו נשמעו, ונוכל להצטופף בציגו של אדם שנוכל לומר עליו. הנה זה אדם שאין לו אלא אחרים, אדם שאין לו עצמו. בעקבותיו נלך, נדבר ונתפפל, עד ישועתו השלמה וחזרתו בתוכנו בכמה בימינו אמן.

אחריותו של פולارد כלפי העם היהודי הتبטהה במעשהיו, ומהוות אבן יסוד באישיותו גם כiem. למרות ההתעלמות של המדינה (ואולי גם האומה) ממצוקתו, מרגיש פולارد את כאבו של כל פרט ושל החברה הישראלית, וטורח לכתוב למשפחות שכולות, מגורי גוש קטיף, ועוד.

הפילה לשחרורו של פולארד (הרב מרדכי אליהו)

”יהי רצון מלפניך אדוני אלהינו ואלוהי אבותינו שככה שה팀 ועشرים{o}אותיות תורתך הקדושה שקיבלנו בהר סיני, תפחה ליהונתן בן מלכה שער ארכוה ומרפא, שער בריאות, שער גילה, שער גאולה, שער דדור, שער הود והדר, שער זכות, שער מלחה, שער חודה, שער טובה, שער ישועה, שער כפרה, שער לב טוב, שער מהילה שער נعمות, שער סמיכה, שער עזרה, שער פדות, שער צדקה, שער קדושה, שער רחמים, שער שמחה, שער תשובה. ויזכו לפניך כל צדקoti אשר עשה למען עם ישראל ויעלו לפניך כסא רחמיך להמליך טוב בעדו ולזוכותו יחד עם אשתו, אשתך יכבד בת ריצל ברכה, לבנות בית נאמן בארץ ישראל ויזכו לבנים ולבנות בראים ושלמים. ויתקדש שマーך ברכבים ויתקיים בו הפסוק הוציאה ממסגר נפשי להודות את שマーך. עשה למען ימינך, עשה למען צדקהך, עשה למען קדושתך, עשה למען שכינתך, עשה למען שマーך, עשה למען תורתך. יהיו לך אמר פ' והגין לך לפניך אדוני צורי וגואלי.”

חברי התנועה בעצרת לשחרור פולארד

בנ'א' אחראיות

